

யாழ் நெடுந்தீவை பிறப்பிடமாகவும், யாழ்ப்பாணம், நல்லூர் மற்றும்

London Walthamstow வை வதிவிடமாகவும் கொண்ட

அமரர் **திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் (வேணி)**

அவர்களின்

ஓராண்டு நினைவாக வெளியிடப்பட்ட

நினைவு மலர்

01.09.2016

In Loving Memory of

Mrs. Krishnaverny Mageswaran

சமர்ப்பணம்

எங்க குடும்பத்தின் தலைமகளாய்
குடும்ப விருட்சத்தின் வேராகி
அன்பிட்கும் பாசத்திட்கும் உறைவிடமாய்
உள்ளத்தில் ஓவியமாய் ஊருக்கே உத்தமியாய்
சிறப்புடன் வாழ்திருந்து
எம்மையெல்லாம் ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தி
மீளாத் துயில்கொண்ட
எங்கள் அன்புத் தெய்வமே
உங்களின் திடீர் பிரிவால் துயருறும் நாம்
உங்களின் பொன்னடித் தாமரைகளில்
இம்மலரை காணிக்கையாய் சமர்ப்பிக்கின்றோம்

ஓம் சாந்தி ... ஓம் சாந்தி ... ஓம் சாந்தி

இவ்வண்ணம் உங்களின் நினைவுகளை

எங்களின் மனங்களில் சுமக்கும்

குடும்பத்தினர்

உ
சிவமயம்

அமுர்

திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன்

மண்ணில்

05

.

04

.

1956

விண்ணில்

13

.

09

.

2015

திதி நிர்ணய வெண்பா

வருடம் மன்மத மாதமோ ஆவணி

உருவான பூர்வபக்க பிரதமை திதிதனில் ஊருக்கே

உன்னத பெண்மணியாக வாழ்ந்து நிறைவுடன்

அரனடியப் பாலிக்குப் புறப்பட்டநாள்

விநாயகர் துதி

திருச்சிற்றம்பலம்

அல்லல் போம், வல்வினைபோம் வயிற்றிற் பிறந்த
தொல்லைபோம், போகாத் துயரம் போம் நல்ல
குணமதிக மாம் அருளைக் கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும்
கணபதியைக் கைதொழுதக் கால்.

தேவாரம்

(திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்)

தோடுடைய செவியன் விடையேறியோன்
தூவெண் மதி சூழிக்
காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென்
உள்ளங் கவர் கள்வன்
ஏடுடைய மலரானுனை நாட் பணிந்து
ஏத்த அருள் செய்த
பீடுடைய பிரேமா புரமேவிய
பெம்மான் இவன் அன்றே

திருவாசகம்

பால்நினைந்துட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்து நீ பாவியேனுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உவப்பிலா ஆனந்தமாய்
தேனிசை சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செவ்வமே சிவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவதினியே

திருவிசைப் பா

ஒளிவளர் விளக்கே உவப்பிலா ஒன்றே
உணர்வுசூழ் கடந்ததோர் உணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கனியே
அம்பலம் ஆடராங்காக
வெளிவளர் தெய்வவக் கூத்துகந் தாயைத்
தொண்டனே விளம்புமா விளம்பே

திருப் பல் லாண்டு

பாலுக்கு பாலகன் வேண்டி யழுதிடப்
பாற்கடல் ஈந்த பிரான்
மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன்
மன்னிய தில்லை தன்னுள்
ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச்
சிற்றம் பலமே யிடமாக
பாலித்து நடட்டம் பயிலவல்லானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே

திருப்புராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப் பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவா நீ ஆடும் போதுன் அடியின் கீழ் இருக்க என்றார்

திருப்புகழ்

ஏறு மயில் ஏறி விளையாடு முகம் ஒன்றே
ஈசருடன் ஞான மொழி பேசு முகம் ஒன்றே
கூறும் அடியார்கள் வினை தீர்க்கு முகம் ஒன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்ற முகம் ஒன்றே
மாறுபடு சூரரை வதைத்த முகம் ஒன்றே
வள்ளியை மணம் புணர வந்த முகம் ஒன்றே
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீ அருளல் வேண்டும்
ஆதி அருணாச்சலம் அமர்ந்த பெருமானே

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஒங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகெமெல்லாம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வேணியின் பிறப்பும் நற்பண்பும்

இலங்கைத் தீவின் தலைமகளாம் யாழ்ப்பாணத்தின் காவல் அரண்கள் போல் அமைந்திருக்கும் தீவுக் கூட்டங்களுக்குள் தனித்துவமாய் கடலன்னையின் தாலாட்டில் இயற்கை அழகு கொஞ்ச தீவுகளுக்கெல்லாம் அரசியாக வீற்றிருப்பது நெடுந்தீவு. இத்தீவு பசுந்தீவு, மூலிகைத்தீவு என்ற பெயர்களாலும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

இயற்கை எழில் நிறைந்த எந்த வளங்களுக்கும் குறைவிலாது இத்தீவிலிருந்து எங்களின் மூதாதையர் காலங்களில் இந்தியாவிலுள்ள இராமேஸ்வரம் சிவன் கோவிலுக்கு அபிஷேகத்திற்காகத் தினம்தோறும் பால்கொண்டு செல்வதாக இங்குள்ள பெரியவர்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இத்தீவில் வாழும் மக்கள் தந்தமது சமயத்தையும், தமிழையும் தமது இரு கண்களாய் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பண்பாடு கொண்டவர்கள்.

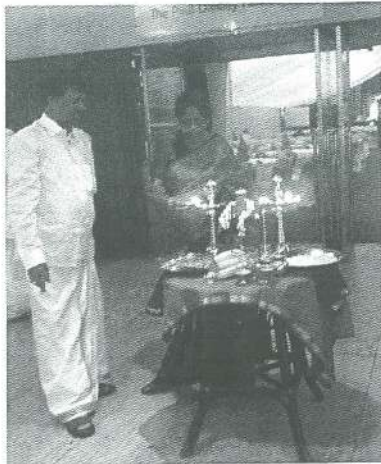
பண்டைய காலம் முதல் இன்று வரை இத்தீவுக்கு எந்த ஊரிலிருந்து எவர் வரினும் எக்கால கட்டத்திலும் தம் நிலைமாறாமல் இன் முகத்துடன் வந்தோரை உபசரித்து வழியனுப்பும் பண்பு கொண்ட மக்கள் இத்தீவில் வாழ்வது இத்தீவிற்கே பெருமையாகும்.

இத்தகைய பல சிறப்புக்களைக் கொண்ட இத்தீவுகத்தில் பல கல்வி மான்களும், ஆன்மீகத் தலைவர்களும் தோன்றியும் தோன்றிக் கொண்டும் தான் இருக்கின்றார்கள். இயற்கை எழில் நிறைந்த இத் தீவுகத்தில் வசிக்கும் உயர் சைவ வேளாளர்கள் தனிநாயகம் முதலி மரபு வழிவந்தவர்களாகும். இத்தகைய மரபு வழிவந்தவர்களில் இராமநாத உடையார் அமிர்தவல்லி தம்பதியினரின் மகன் சுப்பிரமணியம் தங்கமுத்து தம்பதிகளுக்கு மூன்றாவது மகனாய் பிறந்தவர்தான் இலங்கை தீவிலேயே எல்லோராலும் கொடிவேலி விதானையார் என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் நாகேந்திரர் விதானையாகும். இவர் கணபதியிள்ளை உடையாரின் மகளான செல்லம்மா என்பவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவரின் மனைவியான செல்லம்மா அவர்கள் இலங்கையிலேயே முதலாவது பெண் கிராமசபைத் தலைவியாக தெரிவு செய்யப்பட்ட பெருமைக்குரியவராவார்.

இவர்களுக்கு மூத்தமகனாகப் பிறந்தவர்தான் கணபதிப்பிள்ளை விதானையார். இவர் நெடுந்தீவில் மட்டுமல்லாமல் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் கிராம சேவையாளராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். இவர் கிராம சேவையாளராக மட்டுமல்லாமல் பல சமய சமூகத் தொண்டுகள் செய்து தன் தாய் நாட்டுக்காக தன்னை

அர்பணித்துக்கொண்டவராவார். இவர் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த தன் தாய்வழி உறவினரான உயர் வேளாளர் மரபில் வந்த ஆசிரியரான வேலுப்பிள்ளை சின்னையாவுக்கும் ஆசிரியையான முத்துப்பிள்ளை என்பவருக்கும் மகளாய் பிறந்த சற்குணம் (ஆசிரியர்) அவர்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர்களின் மூத்த புதல்வியாய் பிறந்தவர்தான் அமரர் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன். அன்பு, பணிவு, நேர்மை, பாசம், உபசரிப்பு எல்லாவற்றிலும் இறுதிவரை உதாரணமாக திகழ்ந்தவர் இவர். இவருடன் கமலவேணி, உதயவேணி, குமாரசூரியர், கேதீஸ்வரநாதன், சிவஞானவேணி ஆகியோர் உடன் பிறந்தவர்களாவார்கள். வேணி அவர்கள் சிறு வயதில் யாழ்ப்பாணம் புனித ஜோன்போஸ்கோ பாடசாலையிலும் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார். சிறுவயதிலேயே அமைதியான சபாவமும் நட்பண்புகளும் அமையப் பெற்றவராகவும் விளங்கினார்.

இவர் மாங்குளத்திலுள்ள மக்கள் வங்கியில் சிறிது காலம் கடமையாற்றினார். அங்கு கடமைபுரிந்துவரும் வேளையிலே வேணியின் தந்தைவழி நெருங்கிய உறவினரான இராமநாத உடையாரின் பூட்டனும், சுப்பிரமணியம் தங்கச்சிப்பிள்ளை தம்பதியினரின் மகனுமாகிய நெடுந்தீவு குமரன் ஸ்டோர்ஸ் உரிமையாளர் குமாரசாமி பொன்னன்மா தம்பதிகளின் மூத்த புதல்வரும், இலண்டனில் பொறியியலாளராக கல்வி கற்றுவந்தவருமான மகேஸ்வரன் என்பவரை பெரியவர்களின் ஆசியுடன் திருமணம் புரிந்துகொண்டார். பின்னர் 1979 ம் ஆண்டில் இலண்டன் சென்று அங்கும் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்து வந்தார். இவர்களது இல்லறத்தின் சிறப்பாக துளசி என்று அன்பாக அழைக்கப்படும் கிரிஷாந்தியை மகளாய் பெற்று சந்தோஷமாக ஊர் போற்ற வாழ்த்து வந்தார்கள்.

வேணி தனது குடும்பம் மட்டும் என்றிராமல் பெற்றோர், சகோதரர்கள், கணவரின் உறவுகள் என்று எல்லோருக்கும் இனியவளாக வாழ்ந்து வந்தார். இலண்டனில்

பெரும் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த போது இல்லையென்று வந்தோர்க்கு 'இல்லை' என்று சொல்லாத ஒரு கருணை வள்ளலாக வாழ்ந்து வந்தவர்.

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது"

என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு ஏற்ப தமது இவ்வுறத்தை நல்லறமாக்கி சிறப்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார். தனது கணவரின் பல முன்னேற்றங்களிலும் மனைவியாக மட்டுமல்லாமல் ஒரு சிறந்த ஆலோசகராகவும் செயற்பட்டு குடும்ப முன்னேற்றத்துக்கு பாடுபட்டவர். தனது ஒரே செல்ல மகள் துளசியை கல்வியில் சிறப்புறவைத்து, இலண்டனில் பிறந்து வளர்ந்தாலும் எம் இனத்திற்கேயுரிய பண்பாடு, கலாச்சாரத்திலிருந்து பிரழாத ஒரு குணவதியாக வளர்த்து வந்தார். இன்று இலண்டன் மாநகரில் பல மாணவர்களை வழிநடத்தி செல்லும் சிறப்பான ஆசிரியர் தொழிலில் அவரது மகள் கடமையாற்றுகின்றார்.

"செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான் நல்விருந்து வானத்தவர்க்கு"

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற் கிணங்க அவரின் வீட்டிட்டு எந்த நேரம் எவர் வந்தாலும் அவர்களுடன் எப்போதும் முகத்தில் தவழும் புன்னகையுடன் எல்லோரையும் அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்து வழியனுப்பும் பண்பு கொண்டவராகத் திகழ்ந்தார். செல்வச் சிறப்பாக வாழ்ந்த போது எப்படி கலகலப்பாகவும் இன்முகத்துடனும் வந்தோரை வரவேற்கும் உயர்ந்த பண்புடன் வாழ்ந்து வந்தாரோ, அதே புன்சிரிப்பு மாறாமல் இறைவன் கொடுத்த பல சோதனைகளையும் நோய்களையும் இதயத்தில் தாங்கிக்கொண்டும், தனக்கேற்பட்ட நோயையும் பொருட்படுத்தாமல் எல்லோரையும் ஏற்றி விடும் ஏணிபோல் தன்வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார். இறுதியில் யாருமே எதிர் பாராத வண்ணம் திடீரென ஏற்பட்ட சுகயீனம் காரணமாக எம்மைவிட்டு பிரிந்தார். வேணி அவர்களின் ஆத்மா இறைவனடியில் ஒரு துருவ நட்சத்திரமாக ஒளி வீசட்டும். அவரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை பிரார்த்திப்போமாக.

Amma

Whenever I wrote an essay or speech I would always run it past Amma. She needed to be able to make sense of what I was saying and approve the content. Without her clearing this, I hope I have not made any errors.

I would love to have written this in Tamil, but I feel my thoughts are better processed in English. Throughout this book, many people from all walks of life would have written some kind and amazing words about Amma. I would like to thank them for their time and effort.

1956 – 1979

Amma was born on 5th April 1956 as the eldest child to Nagendrar Kanapathipillai and Satkunam. She comes from a long line of social workers and community leaders. Her father was the Village Headman in Neduntheevu (Delft), where the family are from, and later in Chundukuli, Jaffna. His parents held the same position in their time. In fact, her paternal grandmother was the first female Village Head in the country. Her mother, a teacher, comes from a family full of educators. It is no surprise where Amma got her strong sense of civic duty from.

At the age of 5, Amma went from Delft to Jaffna to live with her maternal grandparents and her aunt (Poomani Chithy and family). In her own words, she was often pampered and prioritised far more than necessary. She would remember with mixed emotions that her grandfather in his last years would refuse to eat without her there to feed him. Her parents and five younger siblings eventually joined them in Jaffna. Amma was the eldest granddaughter/daughter to all and as such enjoyed immense privileges with her extended family especially during special occasions.

She attended St. John Bosco (Primary) School and Chundukuli Girls' (Secondary) School. Amma's calm, shy and reserved nature was

evident as she kept a very small close group of friends. She wasn't the loud and exuberant type unless she was with people she was comfortable with. I have only heard her mention a few of her friends by name and had the pleasure of meeting one of them with her on a trip to Colombo in 2003.

During the first year of her A-Levels, Amma's uncle provided an opportunity for her to work in the Mankulam Branch of People's Bank, Ceylon. It was the first time she lived away from her family but even there she was well looked after by the family she stayed with. She was especially grateful for the efforts the landlady made to ensure her room was well protected from snakes and other reptiles. Amma may have been reserved, but she had a charm about her that made you want to help her.

During the days when Amma lived in Jaffna, Appa came to live at her aunt's house, next door to Amma. Though they were distant relatives, they struck up a friendship which turned into love. Appa came to London in 1976 to study and they would often write to each other. When the talk of marriage came about at home, Amma made a bold move in writing to Appa telling him that this was his time to step up and come back for her. Eventually, with their parents' approval, my parents were married on 12th April 1979. Soon after, Amma came to the UK where Appa was studying and working.

1979-1983

Amma struggled a lot in the first few years with working full time, supporting Appa and worse of all, dealing with the cold weather. She would often reminisce about 'those days'. Her first experience of snow was marred by having to trudge through lots of it to get to work interviews. She held several interesting jobs such as working at the Bingo where she learned to appreciate British food and in Tobacco Kiosks in various supermarkets where she helped many other people get jobs. She was 23 years old, new to the country, new to married life, new to being responsible and new to cooking; but she was a fast learner. Through all the difficulties, Amma loved

telling me the stories of how all their friends and family would get together every Sunday, hire a video player and watch movies all day. She loved to entertain and cook for people. That never changed.

1983-1998

The struggle back home in Sri Lanka in terms of the civil war was getting to a disturbing state. The riots of 1983 struck a chord with the Tamil Diaspora living in the UK at the time. Both my parents were actively involved in bringing together and being a part of a movement in London that could lend a hand in whatever way they could. Initially Amma was a member of the Tamil Marumalarchi Sangam (Tamil Revival Organisation) and then went on to work for Tamil Refugee Housing Association (now Tamil Community Housing Association). She worked there as an Office Administrator until 1998. After Amma's funeral, I remember a man coming to the house to pay his respects that neither Appa nor I had ever met before. He told us that Amma's calm face was the first he saw at TCHA. She put him at ease and assured him that they would do everything they could to make sure he had accommodation. She helped with his paperwork and saw that he was passed on to the appropriate people. Amma loved working at TCHA. Not only did she take great pride in her work, she also enjoyed the atmosphere and interacting with her colleagues. She was often sought after for her computer skills as not many were capable and willing at the time. I have always proudly said that it was my mother who first taught me how to use a computer.

Amma was involved with so many organisations who have all contributed to this book. Tamil Refugee Action Group, Waltham Forest Tamil Sangam and Tamil Refugee Training and Education Centre were where she devoted the majority of her spare time and efforts. She was their calm voice of reason and a meticulous and efficient organiser. In retrospect, Amma had many conflicting sides to her. There were times when she was in her element, very confident in her convictions and then others when she was a shy and nervous person. Her nerves never showed with me though. She

was very clear with the way she raised me, always wanting me to do my best and not regret anything.

1998-2015

Up until now, I think I had spent more time with Appa and was very close to him. In my eyes, Amma was a strong and ethical woman who didn't take any nonsense. Appa on the other hand was easier to handle. For example, Amma would make my packed lunch and expect it all to be eaten. I struggled with fruit. Appa would pick me up from school and he would eat half or all of the fruit for me so that I wouldn't get told off by Amma.

A lot of things changed in our household in 1998, mainly with my paternal grandparents moving to London and then eventually living with us. Amma left her job at TCHA, worked with Appa in the family business so that she could spend more time at home to help look after my grandparents. These were now my teenage years and at first I resented having her on my case all the time. She was much more aware of everything I did. Ammamma has always been my role model from a distance but I was starting to realise I had Ammamma version 2.0 with me all the time. It took me a while, but I eventually started to appreciate Amma for the time she spent making me into who I am now and the sacrifices she made along the way. If there is any goodness in me, it is wholly down to Amma. She kept me grounded at all times and made sure I knew the value of things, experiences and people. She was my moral compass.

We bonded a lot during these years and she became my best friend. Although she was always ready with scarily good advice, she would also be the first to joke sarcastically at my expense. There are uncountable times that she has said to me 'அம்மா போனா பிறகு தான் யோசிப்பாய், இப்படி எல்லாம் செய்ய சொன்னவ என்று'. This usually followed her telling me to do something for my own benefit. Little did I know that that time would be here so soon. There are so many things that I miss about our regular life that I took for granted at the time. Simple things like how I would call her straight after work and update her about my day even though I would be seeing

her in an hour, how she would try to outsmart the Satellite Navigation ending with us always having to take a detour and how resting my head on her lap whilst she ran her fingers through my hair was the best therapy on a rubbish day.

When I travelled abroad for the first time without my parents in April 2000, Amma wrote a letter and put it in my suitcase. In the letter was some advice on how to conduct myself but to also enjoy all the experiences that I may never get again. She ended it with a line that stayed with me and one that I remember whenever something Amma said comes to mind.

‘பெரியோரின் அறிவுரைகள் அன்றாடம் கடையில் வாங்கும் பொருள் அல்ல – அவை நெஞ்சில், நினைவில் வைக்கவேண்டிய பொக்கிஷங்கள்’. (The advice of elders is not something that can be easily bought in a shop. They are treasures that should be kept close to our hearts and mind.)

Whenever I do anything around the house now, her words resonate so much that I feel that she is right there telling me how to do it properly. Appa is finding that out too. We have both come to realise just how much Amma had been doing for both of us behind the scenes so that we could go about our jobs and daily life. There were many things Amma wanted me to achieve that I’m not sure I did. However, the day I graduated from Cambridge with a teaching qualification and a signed job contract was when she openly showed her pride and I’m happy to have given her that.

Amma was an avid reader. She had a book in which she would write down quotes or notes from things she read. She especially enjoyed books penned by her favourite authors Ramanichandran and Kalki. She would also watch lots of TV shows. She always seemed to support the underdog or the alternative theory. For example, in the epic Ramayana, she strongly believed the theory that King Raavana (Ilankeswaran) was in fact Seetha’s father. Amma would make you question and view things from a different angle.

During these years, Amma would share stories about her childhood and always spoke lovingly of her parents, siblings, cousins, uncles and aunts. When she was ill and hospitalised in 2002 for a month, I noticed how much of this love and respect was reciprocated towards her. Amma not only had love for her own family, but for Appa's family too, especially her nieces and nephews. Though she was usually seen as the most sensible and responsible person, Amma was also the person that sneaked in KFC when we were all supposed to be vegetarian or took us to watch movies during family events that were starting to drag. She loved having people together in one happy place. Equivalent to family or perhaps even more was her love and loyalty towards her friends and their families. I know that this year has been difficult for each one of her friends. I can tell how much they all value her friendship based on how much they have been there for and are still supporting Appa and me.

Amma was an amazing cook and hostess. She really enjoyed discovering new recipes through magazines and on the internet. She would often go to restaurants and then come back and recreate what we ate. There was almost always something new to trial out on weekend mornings. Whenever it was my birthday or our annual Christmas Eve party, she would start planning the menu weeks in advance. However, any last minute guest to our house at any hour knows that there would always be good quality fresh food made available. It is something I really wish I was capable of but I'm sure I'll learn with time.

Amma loved it when I was at home on holiday. I meant that she could take me shopping. I may not be a big fan of it but it made her happy and I know I will particularly miss our annual Boxing Day trip to Oxford Street. Amma also loved shopping in India especially buying beautiful sarees. I am gutted that my future daughters won't know their Ammamma. Not only because they would have been brought up well, learning from mistakes made with me, but also because she had big plans to dress them in skirts made from her sarees. Amma would also use the holidays to try and teach me how to cook. This is where she differed from Ammamma. Where

Ammamma was precise with every measurement, Amma just had a knack for flavours and quantities. It is not easy to emulate that. I used to tell her that she should video herself cooking so that I could refer to it in future but she jokingly said she didn't want the film to capture every time she would sneakily eat things (especially sweets) whilst cooking. The start of last summer was lots of fun spending time with her. She was in pain and couldn't stand for too long. However, this meant that she had me cooking full Sri Lankan meals three times a day. She was surprised I lasted more than a few days but I told her that she should have faith in me and know she has taught me enough to survive just as she did.

August 2015

After two years of much debate on whether we should go to Sri Lanka or not, hearing just how much Thatha's health had deteriorated made me determined to bite the bullet and go visit my grandparents. Amma was not well but none of us knew just how much pain she was in. When I was in Jaffna, I would WhatsApp message her throughout each day updating her with videos and pictures of places and people she wanted to see in Jaffna. As my journey had gone smoothly, we had every intention of her visiting her parents in October. On the 18th of August, Amma went to see the GP and was eventually admitted into hospital. She didn't want me to know and forced Appa to come to the ward at 6am the next day so that she could pretend everything was normal and we could talk to each other as we had done every day. However, I could tell something was not quite right as she wasn't responding to any of my subsequent messages. I feared whatever was causing her pain had gotten too much for her to handle.

When I came back to London on the 20th, I went to visit her straightaway and was just so happy to be back with her. She wanted to hear all the stories and see all the pictures of her parents even though she had already seen most of them already. The next morning, I went back to the hospital to be there whilst the doctors were doing their ward rounds. The doctor called me aside and told me the news that brought my entire world crashing. Amma had

Stage 4 Cancer. Over the next two weeks, a lot of time was spent trying to understand how it had gotten to that stage without any of us realising, confirming the diagnosis, realising that Amma was not strong enough for further treatment and that it was unlikely she would be able to visit her parents. She wanted Appa and me with her all the time and we were grateful to the hospital staff that turned a blind eye when we pushed the visiting hours. I am also grateful for the nurses who took time to speak to Amma when we weren't around. All of them felt like they knew me after they had sat down with Amma for a chat. Amma didn't want her illness to be a talking point and would change the subject when people visited but she had her close family and friends with whom she would openly share her thoughts and fears in those final days. I'm thankful to those who indulged her and comforted her.

Amma eventually came home on the 8th of September, which she was very happy about. She did not want to be taking all the medication and just wanted the comfort of her own home. Although we knew the prognosis was not good, I was with great hope that we would have at least 3-6 months with Amma. Sadly this was not the case and we had to take Amma back to the hospital on the 11th. Those last few weeks were extremely difficult. However, the last two days were chaos in terms of the volume of people visiting Amma. Looking back, throughout the chaos, there was some sense of calm between my parents and me as though we sensed the end is near. Appa and I had our moments of quiet to reassure Amma and I even got the chance to sing to her, something she had wanted me to do for years.

On Sunday 13th September 2015, just as the doctors were telling us that they didn't think it was wise to keep pumping more medication into her and we should let her be, she took the decision out of our hands and breathed her last.

Amma had given clear instructions regarding her last rites a few years ago and she was laid to rest with the dignity she deserved and had requested. Her ashes were scattered a month later in Keerimalai, Sri Lanka.

There have been trying times in our family over the last decade but nothing more so than last year. It would have been much more unbearable without the support of some of our family and all of our friends. Amma earned a lot of love and respect in her lifetime and that was evident during those weeks, during the funeral and even more so in those that have given strength to Appa and me this past year.

Amma, I am so proud to be your daughter. However much I really wish you were with me, it is more important to me that you are now in a pain free realm. Wherever you are, keep an eye out on all of your loved ones.

Yours always, Thulasi

ஆயிரம் சொந்தங்கள் அனைத்திட இருந்தாலும், அன்னையே உன் போன்று அன்பு செய்ய யாரும் இல்லை இவ் உலகில். அம்மா, உன் அரவணைப்பிற்கும் அறிவுரைக்கும் தினமும் ஏங்கித் தவிக்கும்

பாசமுள்ள மகள்

துளசி

Tamil Refugee Action Group

Tamil House,
Unit 1, Ground Floor, Fountayne Business Centre, Broad Lane, Tottenham,
London N15 4AG

Verny – a pioneer, a selfless servant

I have had the privilege of knowing Verny and her family for more than 30 years. The starting point of our friendship was the formation of Tamil Refugee Action Group (TRAG). Verny was one of the first committee members of TRAG, as a representative of Tamil Marumalarchi Sangam.

Little did I know at the time what a committed person she was when it came to serving the Tamil Community. Her passion and unwavering generosity to serve others made her take on a variety of responsibilities and always with a smile.

She was one of the core individuals involved in the formation of Tamil Housing through TRAG. Her commitment within the Tamil Community outshone through her workshops, sponsored by TRAG and Waltham Forest Tamil Sangam, which mainly focused on Tamil women's affairs and their empowerment within the alien environment.

No matter what tasks Verny undertook, she always went beyond her call of duty to accomplish it. Of course, she expected the same from her own family members, volunteers and community activists.

In my humble experience of working with the Tamil Community, Verny is a special one – she was compassionate and selfless, but now she is no more. Her life as a dedicated loving mother and community servant should be a guide to our future.

"Service to mankind is a service to God".

Her life reflects the moral teaching of "Love All, Serve All".

Kuhan Kuhachandran

On behalf of Tamil Refugee Action Group (TRAG)

Dedication to a good friend of Tamils

It gives me great privilege to share the cherished moments of Verny's life. She was an exemplary role model for community service and it is only right that the community celebrate her life for the long list of achievements she has accomplished in her lifetime.

I was truly honoured that Verny's family asked me to represent numerous community organisations Verny had served, namely TRAG, TCHA, TR-TEC, Tamil Women's Group and Waltham Forest Tamil Sangam at her funeral last year and say a few words. One year has gone by, her memories are fresh as ever and more importantly, the legacy which she left behind continues to make a real difference so many peoples' lives.

Verny's love for the Tamil community cannot be put into words - to understand her passion and love for the community all one needs to do is look at the community organisations she formed and tirelessly served until the very last days of her living.

Happily married to Mageswaran and leading a comfortable life in London, Verny was touched by the atrocities that affected the Tamil people of Sri Lanka in the 80's. She was determined that something needed to be done to support the new arrivals and inspired many others to do so - this resulted in the formation of Tamil Refugee Action Group, known as TRAG in 1986.

I remember she was heavily pregnant, about a month away from giving birth to Thulasi when we held the inaugural meeting of TRAG and she was there with no hesitation what so ever. TRAG, to date, has served more than thousands of Tamil refugees in this country and Verny never had any second thoughts about agreeing to volunteer with TRAG. That passion and commitment has continued to the last days of her life.

Verny had a particular passion for empowering women and she became a huge supporter and member of Tamil Women's Group, which was supported by today's parliamentary opposition leader the Honourable Jeremy Corbyn. She helped many Tamil women to get into employment and training.

During her later work, Verny became a keen advocate for facilitating our next generations to learn and communicate in Tamil. Thulasi is one of the rare second generation children who can fluently deliver speeches in Tamil in public forums. Of course, the inspiration and encouragement came from her mother.

My thoughts and prayers are with Verny's family and friends on this anniversary day. Verny may be no more, but her achievements and the legacy she has left behind is an inspiration for us all.

Mr. S. Varathalingam

Chair of Tamil Community Housing Association

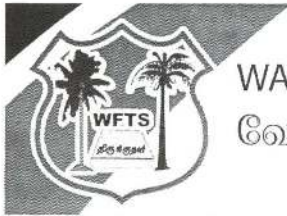

NATIONAL
HOUSING
FEDERATION
member

Registered Office

"Tamil House"
Unit 2, Fourtance Business Centre, Broad Lane,
Tottenham, London N15 4AG
Tel: 020 8493 7160 Fax: 020 8493 7161
Email: info@tamilhousing.org.uk
Website: www.tamilhousing.org.uk

Registered with the Housing Corporation (44376) and under the Industrial & Provident Societies Act 1965 with Companies House (2548501)

WALTHAM FOREST TAMIL SANGAM வோல்தம் பொறஸ்ட் தமிழ்ச் சங்கம்

வேணியக்கா என்று எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் 13.09.2015 அன்று காலமானார் என்ற செய்தி எம் நெஞ்சமதைப் பிழிகின்ற செய்தியாக அமைந்தது.

தமிழ்ச்சங்கத்தின் மூத்த அங்கத்தவர் நவா அண்ணா காலமான துயர் ஆறுமூன் மீண்டும் ஓர் பேரிடியாக அன்னாரின் இழப்பு அமைந்துள்ளது.

மெல்லிய புன்னகையும், அமைதியான, ஆரவாரமில்லாத பேச்சும், தீர்க்கமான கருத்துக்களும், இடையிடையே நகைச்சுவைப் பேச்சுக்களும் தந்த வேணி அக்கா இன்று எம்முடன் இல்லை.

வாழ்நாளின் பாதி வயதில் இறைவனுடன் தன்னைச் சங்கமித்த வேணி அவர்கள், அமைதியாக, தன்னைப் பிரபலப்படுத்தாமல், புலம்பெயர் தமிழ்ச்சமூகத்திற்கு ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியது. காலத்தால் அழியாதது. வோல்தம் பொறஸ்ட் தமிழ்ச்சங்கம் ஆரம்பித்த காலமுதல் தம்மையும் அவர்தம் குடும்பத்தையும் எம்மோடு இணைத்து சிறந்த முறையில் சேவையாற்றினார். தமிழ்ச்சங்கத்தின் அங்கத்தவராக இருந்து சங்கமும் காட்சாலையும் சிறப்புடன் செயற்பட அரும்பாடுபட்டார்.

சங்கத்தின் மாதரணியைப் புனரமைத்து, மாதர் சங்க விழாக்களுக்குச் சிறந்த பேச்சாளர்களை வரவழைத்து தமிழ்ச்சங்க மாதரணிக்குப் புத்துணர்வளித்தார். தமிழ்ச்சங்கத்தின் முதல் பெண் தலைவராக அமைந்து சங்கத்தை இங்கிலாந்து மட்டத்தில் புகழடைய வைத்துப் பெருமை தந்தார்.

தாயகத்தில் எம்மவர்கள் துயறறும் வேளையெல்லாம் சங்கத்தின் சார்பிலும் தனிப்பட்ட முறையிலும் நீளக்கரம் கொடுத்து ஆரத்தழவினார். எம்மவருக்கெதிராக தாயகத்தில் அடக்குமுறை எழும் வேளையெல்லாம் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில் இலண்டனில் பல போராட்டங்களை, ஊர்வலங்களை சங்க அங்கத்தவர்களையும், வோல்தம் பொறஸ்ட் வாழ் மாதர்களையும் இணைத்து நடாத்தி எமது பலத்தை உலகறியச் செய்தார். சங்கத்தின் விளையாட்டுத் துறையும் சீரமைத்து மாணவர்களை விளையாட்டுத் துறையில் ஊக்குவித்து அவர்களது திறமைகளை வெளிக்கொணர வழிவகுத்தார். இரண்டு தசாப்தங்களாக தமிழ்ச்சங்க பொங்கல் விழாவுக்கு உபயதாரராக அமைந்து பொங்கல், வாழைப்பழங்களைத் தந்து

பெருந்தொண்டாற்றினார். இவரது இடையறாத சேவைக்கு இவரது அன்புக் கணவர் திரு மகேஸ்வரன் அவர்கள் இணைந்து கரம் கொடுத்தமை போற்றுவதற்குரியது.

வேணி அவர்கள், தனது அன்பு மகள் துளசியையும் தமிழ்ச்சங்கப் பள்ளியில் இணைத்து, சிறந்த முறையில் தமிழ் கற்க வைத்து, மேடைகளில் சிறப்புடன் பேசக்கூடிய பேச்சாளராக, சிறந்த அறிவிப்பாளராக துளசியை மாற்றிய பெருமை அவரது அன்புத் தாயார் வேணி அவர்களையே சாரும்.

தமிழர் புனர்வாழ்வுக்கழகம் வோல்தம்ஸ்ரோவில் இயங்கிய காலத்தில் தன்னாலான பணிகளை நேர காலம் பாராது செய்தார். தமிழர் வீட்டு வசதிக்கழகத்தில் சேவையாற்றும் காலத்தில் தமிழ்ச்சங்கமும் வீட்டு வசதிக்கழகமும் இணைந்து செயற்பட பாலமாக அமைந்தார்.

வோல்தம்ஸ்ரோ கற்பக விநாயகன் மீது ஆராத பக்தி கொண்டிருந்தார். ஆலய தேர்த்திருவிழாவை வருடாவருடம் தன் கணவருடன் சிறப்புடன் நடாத்தினார்.

வீட்டில் எந்நேரமும் விருந்தினர்கள், உறவினர்கள் அமர்ந்து கலகலப்பாகப் பேசி உணவு பரிமாறி மகிழும் அன்புள்ளம் கொண்டிருந்தார். பல தசாப்தங்களாக இல்லையெண்ணாது வாரி வழங்கிய இந்த அன்பு உள்ளத்திற்கும் இறைவன் பல தடவைகள் சோதனைகள் பல வடிவங்களில் கொடுத்தார். எதையும் தாங்கும் இதயம் கொண்ட வேணி அவர்கள் இறைசோதனைகளையும் புன்சிரிப்போடு தாங்கி நின்றார்.

தன் வாழ்வு முழுவதும் ஒளி தந்து இறையுடன் கலந்த திருமதி வேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் காலத்தால் அழியாத புகழ் பெற்று, நாம் வாழும் காலமெல்லாம் எம் நெஞ்சமதில் நீங்காது வாழ்வார் என்பது திண்ணம்.

அன்னாரின் இழப்பால் தாங்கொணாது துயருற்றிருக்கும் அவரது அன்புக்கணவர் திரு மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும், ஒரே மகள் துளசிக்கும், அவர்தம் அன்பு உறவுகளுக்கும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பிலும், எனது குடும்பத்தின் சார்பிலும் எமது ஆழ்ந்த அஞ்சலியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

திரு பால. ரவீந்திரன் (பாரைவி)

தலைவர்

வோல்தம் பொறஸ்ட் தமிழ்ச்சங்கம்

TR-TEC நிர்வாகம்

திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்களின் திடீர்
மறைவிற்குத் தமது ஆழ்ந்த அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

நமது தாயகத்திலிருந்து லட்சக்கணக்கான தமிழ்மக்கள் அகதிகளாக ஐக்கிய ராஜ்யத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். இங்கு வந்த தமிழ் இளைஞர்கள், யுவதிகள் என்பவர்கள் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு போன்றவற்றில் முன்னேற்றம் அடையும் பொருட்டு தமிழர் நலன்காக்கும் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து 1989ம் ஆண்டு TR-TEC என்னும் கல்வி நிறுவனத்தை ஆரம்பித்து வைத்தனர். இதை ஆரம்பித்து வைத்தவர்களில் திருமதி வேணி மகேஸ்வரனும் முக்கியமான ஒருவராவார்.

ஈழநாட்டின் நெடுந்தீவிலுள்ள புகழ்பெற்ற குடும்பத்தின் முதல் தவமகளாய்ப் பிறந்தபோதும், கஷ்டப்பட்டவர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் உதவி செய்ய அவர் ஒருபோதும் பின்நின்றதேயில்லை.

TR-TEC ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின் பல இடங்களிலும் அதன் கிளைகளை ஆரம்பித்து அதனை ஆலவிருட்சமாக ஆக்குவதற்கு அரும்பாடுபட்டார். ஆரம்பகாலம் தொட்டு இறுதிவரை செயலாளராகவும் பொருளாளராகவும் நிர்வாகசபை உறுப்பினராகவும் சேவை செய்தது மட்டுமன்றி, காலத்திற்கேற்பப் பல்வேறு ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வந்த ஒரேயொரு பெண்மணி அவரேயாவார்.

அன்பு, அடக்கம், உண்மை, நேர்மை, கருணை போன்ற அனைத்து இனிய பண்புகளுக்கும் உதாரணமாகத் திகழ்ந்த ஒரு தெய்வப்பிறவி நம்மை விட்டுப் பிரிந்தமை அவர்தம் குடும்பத்திற்கும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் மிகுந்த பேரிழப்பாகும்.

அவர் உதித்த குடும்பத்தையும் அவரது பண்பையும் பார்க்கும்போது வள்ளுவப் பெருந்தகையின் குறள் எங்களின் நினைவிற்கு வருகின்றது.

“அன்புடமை ஆற்றுகடிப்பிறத்தல் இவ்விரண்டும்
பண்புடமை என்னும் வழக்கு”

செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருந்து வாழ்ந்தவர் வேணியம்மா. இல்லத்தரசி என்ற சொல்லிற்கு இலக்கியமாக இருந்தவர் அவர். அவரது உபசரிப்பும் வரவேற்பும் அவ்வைப் பிராட்டியின் பாடலை நினைவுக்கு கொண்டு வருகின்றது.

“தேய்ந்த போதும் கந்தம் குறைவு படாதது சந்தனமே”

அவரது குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களையும் ஆறுதலையும் தெரிவிப்பதோடு அவரது ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்

TR-TEC குடும்ப உறுப்பினர்கள்

வித்துவான் வேலன் இலக்கியவட்டம்

66 Westrow Gardens, Ilford, Essex IG3 9NF

Tel: 020 8590 9905

சீலமது குன்றாமல் சிறப்பாக வாழ்ந்தவள் நீ

காலையிலே ஒன்றாவார்
கடும்பகல் வேறொன்றாவார்
மாலையிலே மாறாவார்
மனிதரெல்லாம் இவ்வுலகில்
மாலை என்ன காலை என்ன
மயக்குகின்ற சாமம் என்ன
சீலமது குன்றாமல்
சிறப்பாக வாழ்ந்தவள் நீ

காலனவன் காலடியில்
கயிறோடு வந்துநின்று
நீலகண்டன் அழைக்கின்றான்
நீ வாடி என்றவுடன்
கோலமுள்ள துளசிமகள்
குலவுகின்ற மகேசுவரன்
ஒலமிட்டு ஓங்கியழ
ஒடினையே அவரைவிட்டு

அற்ற குளத்தைவிட்டு
அகன்றுவிடும் பறவையைப் போல்
பற்றற்றுப் போனவுடன்
பறந்துவிடும் பாடலகில்
மற்றவர்கள் என்செய்தார்
என்பதனை மறந்துவிட்டு
உற்றவர்கள் மற்றவர்கள்

அனைவரையும் உறவணைத்துப்
பெற்றவள் போல் அன்புவைத்துப்
போற்றியவள் தங்காய் நீ
நற்றிறத்து வானவர்கள்
நாடிவந்து அழைத்தவுடன்

உற்றவரை உதறிவிட்டு
ஒடினையே என்செய்தாய்?
சந்தனமாம் நறும்குறடு
தான் தேய்ந்து போனாலும்
கந்தமது குறையாமல்
கமழ்ந்துநிற்கும் என்பார்கள்
உந்தனது வாழ்க்கையையும்
அப்படித்தான் சொல்வோம்நாம்
வந்தனைகள் பலர்புரிய
வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த உன்றன்
தந்தை கொண்ட பண்பெல்லாம்
தத்தெடுத்துக் கொண்டவள் நீ
இந்தநாடு வந்த பின்னும்
இறுமாந்து வாழ்ந்தவள் நீ
சொந்தபந்த மென்று சொல்லிச்
சுகம் கேட்டு வாழ்ந்தவள் நீ
நொந்திருந்த நாட்களிலும்
நொடியாமல் வாழ்ந்தவள் நீ
எந்தனுடை மாதிரியின்
இனிப்பான சோதரி நீ
இந்தநல்ல நிலையிருந்தும்
ஏகினையே நம்மைவிட்டு.

வேணிநின்னை நாம் நினைத்தால்
ஏணியையே எணத்தோன்றும்
ஏணியைப் போல் மற்றவர்கள்
ஏறுதற்கு உதவிவிட்டுத்

தூணாக மற்றவர்க்குத்
துணையாக நிற்பதனைப்

பூணாக அணிந்தவளே!
பொன்னான குணத்தவளே!
ஊணாக உயிராக
எல்லோர்க்கும் இருந்தவளே!
நீணாகம் அணிந்தவனின்
நெடும் ஊர்க்குப் போனவளே
கோணாதே கவலாதே
குதலையுன்றன் மகளையெண்ணிப்
பேணிடுவோம் உன்மகளைப்
போற்றிடுவோம் உன்நினைவு
வாணாளில் உன்னுதவி
என்றென்றும் நாம் மறவோம்

செ. சிறீக் கந்தராசா
வித் துவான் வேலை இலக் கியவட்டம்

இங்கிலாந்துத் தமிழர் வரலாற்றில் திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரனின் பங்களிப்பு சேவை மதிப்பாய்வு வணக்கம்

திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் இங்கிலாந்து வாழ் தமிழர்களுடைய வாழ்வுக்கும் வரலாற்றுக்கும் தன்னால் இயன்ற பங்களிப்பை நல்கிய ஒருவர். அவர் 59 வயதில் 13.09.2015 அன்று காலமானார் என்ற செய்தி புலம்பெயர் தமிழர்க்குச் சோகமளிக்கும் ஒன்றாக அமைந்தது. ஒரு சிலர் காலமாகும் பொழுது பலர் தாமாகவே குலுங்கிக் குலுங்கி அழும் தன்மை தானாகவே சமுதாயத்தில் தோன்றுவதுண்டு. அந்த ஒரு சிலருள் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்களும் ஒருவர்.

தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்

எச்சத்தாற் காணப்படும்

என்னும் வள்ளுவர் வாக்குக்கமையக் கண்களில் திரளும் கண்ணீர், திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரனின் வாழ்வின் சிறப்புக்களுக்குச் சான்றுகளாக உருக்கப்பட்டு உருள்கின்றது.

அமைதியான சாந்தமான குணம். அன்பாக பண்பாக பழகதல். தான் செய்வதை வெளியே சொல்லாது புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்காகவும், தாயக மக்களின் விடுதலை வாழ்வுக்காகவும் தன்னால் இயன்றதெல்லாம் செய்யும் உயர் தன்மை. இவற்றின் மொத்த வடிவம் தான் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன்.

தமிழர் புனர் வாழ்வுக்கழகம் இலண்டனில் தாயக மக்களின் நாளாந்த செயற்பாடுகளுக்கான மறைமுக உந்து சக்திகளில் ஒருவர் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன். இரவென்றும் பகலென்றும் பாராது தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் நிகழ்வுகளுக்குத் தன் உழைப்பை அர்ப்பணித்து, நிகழ்வுகள் வெற்றி பெற அவர் செய்த பல்வேறு சேவைகளை ஊடகவியலாளர் என்ற வகையில் நாளறிவேன்.

ஆரம்பக் கட்டத்தில் இங்கிலாந்தில் மக்களுக்குத் தாயக மக்களின் தேவைகளை தட்டச்சுச் செய்தும் பின்னர் கணனி வழியாக அச்சப்படுத்தியும் எடுத்துரைக்க வேண்டிய பொறுப்பு புலத்துத் தமிழர்க்கு ஏற்பட்டது. அந்நேரத்தில் இத்துறைகளில் தட்டச்சு செய்தல், அச்சப்படுத்தல் வேலை செய்யும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் மிகமிகக் குறைவு. உபகரண வசதிகள் அதைவிடக் குறைவு. கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் இக்காலகட்டத்தில் தன் கடின உழைப்பால் அர்ப்பணிப்பு மனதால் இப்பொறுப்புகளைத் தாங்கி நின்று பெருஞ்சேவையைச் செய்தார். ஆனால் அவர் காலமாகும்வரை

யாருக்கும் நான் இதைச் செயதேன் அதைச் செய்தேன் என ஒரு வார்த்தை கூடக் கூறியது கிடையாது. இந்த நற்பண்பைத் தமிழினம் அவரிடம் இருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் கலந்து கொள்ளாத எந்தச் சாத்வீகப் போராட்டமும், மக்கள் எழுச்சிக் கூட்டங்களும் அக்காலத்தில் இருந்ததில்லை. அவருடைய பங்களிப்பில்லாது தமிழ் விழாக்களோ கலைவிழாக்களோ நடந்ததில்லை. அந்த அளவுக்குத் தமிழோடும் தமிழுணர்வோடும் தாயகப் பணியோடும் தன் வாழ்வை இணைத்துக் கொண்டவர் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள். இதனால் இங்கிலாந்துத் தமிழர்கள் குறித்த தெளிவான தகவல்களை இவர் தனது வாழ்வியல் அனுபவமாகவே கொண்டிருந்தார். இங்கிலாந்தில் தமிழர்களின் வரலாறு குறித்த செய்திகள் தகவல்களின் நம்பகத்தன்மைக்கு இவரிடம் தொடர்பு கொண்டு கேட்டு உறுதி செய்யும் வழக்கம் பெரும் பழக்கமாக இங்கிலாந்துத் தமிழர்களின் ஊடகவியலில் எழுத்துத் துறையில் இருந்தது.

இங்கிலாந்தில் பொருள் வளமும், செல்வாக்குத் திறனும், மொழி வளமும், நிறைந்த வேலை அனுபவங்களும் கொண்டிருந்த நிலையிலும், கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் தமிழர் வீடமைப்புக் கழகத்திலேயே பணிப்பொறுப்பு ஏற்றுத் தன் வாழ்நாளைத் தமிழர் நலம்பெற உன்னதமான கடமையுணர்வுடன் பணியாற்றியதை ஆகியவற்றை கண்டு உணர முடிந்தது.

இவரின் கணவர் வோல்தம்ஸ்டோவ் குமரன்ஸ் வர்த்தக நிறுவன உரிமையாளர் குமாரசாமி மகேஸ்வரன் என்னுடைய நண்பராக இங்கிலாந்தில் அறிமுகமான முதல் ஒரு சிலருள் ஒருவர். எனக்கு இங்கிலாந்து புதியதாக இருந்த அந்தக் காலத்தில் இங்கு நான் நிலைப்பட, பலவழிகளில் உதவிய நண்பர்களுள் அவரும் ஒருவர். இதனால் நான் அவருடன் அவருடைய வீட்டுக்குச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் வேணியின் விருந்தோம்பல் பெரும்பாண்பைக் கண்டுள்ளேன். கூடவே மகேஸ்வரனின் வள்ளன்மைக்கும் பொதுநலப்பணிகளுக்கும் என்றுமே சிரித்த மனதுடன் களைக்காது சளைக்காது பக்கத்துணையாக நின்ற கிருஷ்ணவேணி அவர்களின் பெரும்பங்களிப்பை கண்டு நான் வியந்த நாட்கள் பல. எந்த ஒரு மனைவியும் தன் குடும்பச் சொத்தைக் கணவன் பொதுநலத்திற்கு வாரிவெங்குவதை வேணி அளவுக்கு அனுமதித்திருக்க மாட்டார்கள். அந்த அளவுக்கு மண்ணும் மக்களும் நலம்பெற நல்லன பல செய்த குடும்ப பெண் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள்.

வேணியினுடைய தந்தையார் கணபதிப்பிள்ளை விதானையார் வாழ்ப்பாணத்தில் எங்கள் 13 ம் வட்டாரத்துக்குக் கிராமசேவையாளராகப் பணியாற்றியவர். இதனால் வேணியின் குடும்பத்தினரின் மனிதாயச்சேவைநலப் போக்கை தாயகத்திலேயே அறிந்தவன் நான்.

இவரின் பேத்தியார் நெடுந்தீவின் கிராமசபையின் தலைவியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பணியாற்றியதன் மூலம் இலங்கையின் முதற் பெண் கிராமசபைத் தலைவி என்ற வரலாற்றுச் சிறப்பைப் பெற்றவர். இவருடைய தந்தை கணபதிப்பிள்ளை விதானை அவர்கள் 1977 ம் ஆண்டின் தமிழ் மக்கள் குடியொப்பமாகத் திகழ்ந்த தேர்தலில் யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதியாக வெற்றிவேனு யோகேஸ்வரன் தமிழர் கூட்டணியில் வெற்றி பெறுவதற்கு பலவழிகளில் ஒத்துழைப்பு அளித்தவர். இதனால் திரு வெ. யோகேஸ்வரன் அவர்களின் இளம் நண்பர்களில் ஒருவராகவும், அவரின் தேர்தல் முகவரிகளில் ஒருவராகவும் திகழ்ந்த எனக்கு. கணபதிப்பிள்ளை விதானையார் அவர்களின் தமிழ் உணர்வையும் தாயகப் பற்றையும் நன்கு உணர முடிந்தது. அவரின் மகளான கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரனிலும் தந்தையின் பரம்பரையலகின் தன்மைகளை நிறைய வாழ்நாள் முழுதும் காண முடிந்தது. தன்னலம் கருதா அன்பு என்ற பெரும்பண்பு தந்தை வழி வேணி பெற்ற பெரும் பொக்கிஷம்.

வோல்தம் போரெஸ்ட் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவியாகவும் மாதர் அணித் தலைவியாகவும் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் பல. அந்நேரத்தில் சங்கத்தில் செயலாளராக நானும் மாதர் அணிச் செயலாளராக என் மனைவி நீற்றாவும் பணியாற்றிய வேளையிலேயே என் தலைமையில் கவிஞர் வைரமுத்துவுக்கு வோல்தம் போரெஸ்ட் தமிழ்ச்சங்கம் மதிப்பளித்து போற்றியது. இவ்விழாவுக்கு திரு திருமதி மகேஸ்வரன் குடும்பத்தினர் அளித்த பங்களிப்பு இன்றும் என் நினைவில் பசுமையாக உள்ளது. அன்றைய தினம் பிரபல நடிகை அர்ச்சுனாவுடன் கலந்து கொண்ட கவிஞர் வைரமுத்து நிகழ்த்திய உரையும் புலம்பெயர் இலக்கியம் குறித்த விழிப்புணர்வைத் தோற்றுவித்தது.

வோல்தம்ஸ்ரோ தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்தினை நல்லதோர் கல்வி நிறுவனமாக வளர வைப்பதற்குக் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அளித்த உழைப்பும் ஊக்கமும் பல. கூடவே வோல்தம்ஸ்ரோவில் கோயில் இல்லாக் குறையினைப் போக்க திரு கோபால் அவர்கள் கற்பக விநாயகர் கோவிலை உருவாக்கிய காலம் முதல் திரு திருமதி மகேஸ்வரன் குடும்பத்தினர் அளித்த ஒத்துழைப்பு அவர்களின் சமயப்பற்றின் வெளிப்பாடாக அமைந்தது. இவர்கள் சைவமுன்னேற்ற சங்கத்தின் வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த அக்கறை காட்டியவர்கள். அவ்வாறே தமிழர் தகவல் மிளையத்தின் வளர்ச்சிக்கு கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கிலாந்தில் தமிழ் நூல்கள் இறக்குமதி செய்ய வேண்டும் என்னும் மகேஸ்வரனின் எண்ணத்தைச் செயலாக்க உதவும் கரமாகத் தமிழகத்தின் காந்தளகம் மறவன்புலவு சச்சிதானந்தம் ஐயா அவர்களை, நான் மகேஸ்வரனுக்கு அறிமுகம் செய்ததின் பின்னர், காசியானந்தன் நறுக்குக் கதைகள் உட்பட முதற்கட்டமாக ஒரு தொகை நூலை இறக்குமதி செய்து அவர் தொடங்கிய நூல் இறக்குமதி இங்கிலாந்துக்கோர் இலக்கியப் பாலமாகப்

பரிணமித்தது. இதற்கும் கிருஷ்ணவேணியளித்த ஒத்துழைப்பு மகத்தானது. இங்கிலாந்தில் வெளிவந்த தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் பலவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் விற்பனை எழுச்சிக்கும் திரு திருமதி மகேஸ்வரன் குடும்பம் அளித்த பங்களிப்புகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. இங்கிலாந்தில் இரண்டாவது சஞ்சிகையான அலையோசை வோல்தம் போரெஸ்ட் தமிழ்ச்சங்கத்தால் வெளியிடப்பட்ட காலம் முழுவதும் அதனை வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமென வேணி பலவழிகளில் பங்காற்றினமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியாகக் கிருஷ்ணவேணி தனது ஒரே அன்பு - மகள் கிரிஷாந்தியை (துளசியை) எவ்வாறு அளவிறந்த விதத்தில் நேசித்தார் என்பதை நானறிவேன். தன் கணவர் மகேஸ்வரனை எந்த அளவுக்கு வேணி. உயிருக்கு உயிராகப் போற்றினார் என்பதும் நானறிவேன். இவர்களுக்கு "தன்னுயிர் பிரிந்ததைப் பார்த்தவர் இல்லை - என்னுயிர் பிரிந்ததைப் பார்த்திருந்தேன்" என்ற கவிதை வரிகள் கூறும் அந்த உயிர்த்துன்பம் ஏற்பட்டுள்ள இந்நேரத்தில், எல்லாம் வல்ல இறைவனை இவர்கள் இந்தத் துன்பத்தைப் பிரிவைக் கடந்து, கிருஷ்ணவேணி அவர்களின் நினைவை. அவர் விட்டுச் சென்ற அவரின் கனவுகளை நிறைவேற்றுவதின் வழி நனவாக்கி, அவர் என்றும் இவர்களுடனும் எங்களுடனும் காலத்தை வென்ற மரணத்தை வென்ற நிலையில் புகழுடம்புடன் வாழவைப்பதற்கு உதவ வேண்டும் என்று அவனருளால் அவன் தான் பணிகின்றேன்.

சு. யோ. பற்றிமாகரன்

ஆசிரியர், ஊடகவியலாளர், ஆய்வாளர்

(Oxford)

09.2015

Tribute to our late Krishnaverny Mageswaran
05.04.1956 - 13.09.2015

It is a privilege to have been asked by late Verny Mageswaran's daughter, Krishanthi (Thulasi), to write few words about her mother on her first anniversary.

I had known Verny Mageswaran since 1987 when I was first elected to serve on the management board of Tamil Community Housing Association (TCHA).

Her loss came as a shock not only to me but also to her loved ones and our community. She was the definition of a loyal wife, devoted mother, who was kind and affectionate to her family members and a committed and tireless community worker to the Tamil Community in the UK as well as in our homeland.

She passionately served communities of refugees who arrived in large numbers to UK in the 80s, as well as those who were displaced back home.

She had been immensely helpful to me while I was actively engaged with TRAG, TCHA, TRTEC and TRO. She was also pivotal in organising the women's association, helping local women to be empowered and able to fight for their rights in a strange and foreign environment.

Verny was very soft spoken and presented herself in a cool, calm and collected manner; always coming up with sensible solutions to issues at hand. I never saw her lose her temper or be unkind to anyone. She carried out her good work quietly and never sought fame but she her presence would be there at all social and community events. It is a very rare quality among Tamil women as we hardly see such people like her among our community.

I could write of hundreds of public events and vigils where Verny contributed and supported me while I was representing our community, particularly at all human rights and humanitarian forums, where our voice was given on behalf of our nation back home.

Three weeks before she passed away she phoned and requested me to help a university student with some work on a thesis on conflict for women in warzones. She confirmed three days before she went back to the hospital that the student was very happy with the help she received from me.

She balanced her private life with her husband and daughter with her community service. This helped her husband to succeed in his business and her daughter to achieve academic excellence; she is currently the Deputy Head of the Mathematics Department at the school she works in.

Both Verny and her daughter are involved in serving the community voluntarily. Even when adversity hit the family business, Verny was resolute as ever and resolved all those issues and came through it all keeping her family intact. Now we can see many of Verny's qualities in Thulasi.

I am due to retire this September from TCHA after long period of 30 years as a shareholder and a board member, and I am more than happy to be informed that Thulasi will be replacing me on the TCHA Board. Thulasi's achievements are a credit to her mother Verny as she took Thulasi to every event that she attended and taught her the history and importance of our community.

I greatly valued Verny's friendship, participation and contribution to the community and to our struggle to give better lives and a lasting freedom as well as dignity to our people. Her legacy of community work in this regard will never be forgotten by us all. May her soul rest in peace that passeth all understanding.

Eliza Mann

Past Mayor of Southwark 2008/2009

Liberal Democrat Councillor for Riverside Ward from 2002 to date

London Borough of Southwark

160 Tooley St, London SE1 2QH

info@delftsociety.co.uk

Delft Society United Kingdom

நெடுந்தீவு ஒன்றியம் ஐக்கிய இராச்சியம்

வேணி என்றொரு ஆளுமை...

கனிவான பார்வை; முறுவல் மாறாத முகபாவம்; நிதானமான உரையாடல்; பரந்து விரிந்த பொதுநல நோக்கு; எடுத்த காரியத்தை முழுமையாய் முடிக்கும் முனைப்பு; தன்னை என்றுமே முன்னிலைப்படுத்த விரும்பாத கபாவம்; இவையெல்லாம் வேணியின் பண்புகளில் மிகச்சில.

இன்று லண்டன் பெருநகரின் பல்வேறு பகுதிகளில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் தமிழர் நலன்சார் அமைப்புகளான தமிழப் பள்ளிகள், ஆலயங்கள், வீட்டுவசதி நிறுவனம், மற்றும் அகதி நலன், உடல்-உள நலன், தொழில் வாய்ப்பு தொடர்பான ஆற்றுப்படுத்துதல் மையங்கள், பண்பாட்டு மன்றங்கள் பலவற்றின் தோற்றத்துக்கு வித்திட்டவர்களில் - பின்னணியில் நின்று உழைத்தவர்களில் - திருமதி வேணி மகேஸ்வரன் முக்கியமானவர் என்ற செய்தி என்றுமே நமக்கும் நெடுந்தீவுக்கும் பெருமை தருவது.

ஈழத்து இனப்படுகொலைகளில் இருந்து உயிர் தப்பி ஏதிகளாய் இங்கு வந்த பலருக்கு- இவர் தமர் இவர் பிறர் என்று பாராது- வேணியும் துணைவர் மகேஸ்வரனும் செய்த உதவிகளை இன்றும் நினைவுகூரும் பலரை நான் சந்தித்திருக்கிறேன்.

ஐக்கிய இராச்சியத்தில் வாழும் நம் நெடுந்தீவு மக்களிடையே பிணைப்பு நலிவடைந்திருந்த வேளையில் எம்மில் சிலரை தனித்தனியே அணுகி நெடுந்தீவு ஒன்றியத்தை தோற்றுவிக்க முனைப்பாகச் செயற்பட்டவர் வேணி.

வேணி என்ஹ இந்த ஆளுமை இன்னும் ஒரு முப்பத்தைந்து நாற்பது ஆண்டுகளாவது நம்மிடையே உலவி நமக்குப் பலம் சேர்க்கும் என நம்பியிருந்த வேளையில் வேணியை இழந்து விட்டோம் தவிர்த்திருக்க இயலாத இழப்பாகப் போய்விட்டது...

தனக்கு இணையான அமைதியான ஆளுமையும் பேராற்றலும் கொண்ட துளசியை உருவாக்கி வேணி எமது சமுதாயத்துக்கு தந்திருக்கிறார்.

வேணியின் நிரந்தர நினைவாக அவரது குடும்பத்தினர் முன்னெடுக்கும் செயல் திட்டங்களில் நாம் தனித்தும் ஒருமித்தும் உறுதுணையாக இருக்க உறுதி கொள்வோம்.

சி. குலசபாநாதன் B.A (Econ)

முன்னாள் கங்க அத்தியட்சகர்.

குடிவரவு ஆலோசகர்

மதியுரைக்குழு உறுப்பினர், நெடுந்தீவு ஒன்றியம் (UK)

தலைவர்
க. புண்ணியமூர்த்தி

உ.ப. தலைவர்
க. சாந்தமுர்த்தி

செயலாளர்
க. வசந்தன்

உ.ப. செயலாளர்
க. சந்திரவேணி

பொதுமன்ற
துறையினி

உ.ப. பொதுமன்ற
பா. திராவிணி

நிர்வாகண உறுப்பினர்கள்

அ. சீவனாந்தன்
க. செல்வதீபன்
சி. வினய்
தி. சித் தீரவாணம்

கு. வெங்கடேசன்
க. திராசேகர்
பா. பார்த்திபன்

Reg No 10015200

ukneduntheevu

delftsociety.co.uk

54, Ambicote Road, Grove Park,
London, SE12 9TW

Chuderoli Puplication Society (U.K)
சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம்

15, Rutland Road, London E7 8PQ, UK

Tel : 020 8552 6992 Mob: 07957666598

E-mail : itsampanthan@hotmail.com Web: www.chuderoli.org.uk

Est.in Sri Lanka - 1982

Est.in U.K 1995

நீதி நியாயம் பேணிவாழ்ந்த திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் மறைவு பேரிழப்பாகும்

தமிழ்ப்பற்று நாட்டுப்பற்றுமிக்க ஒரு பெண்ணாக நீதி, நியாயம் சமூகப்பாரம்பரியம் பேணிவாழ்ந்த குடும்பத்த தலைவி திருமதி மகேஸ்வரன் அவர்கள் சிவபதம் அடைந்தார் என்ற செய்தி அறிந்து ஆழ்ந்த கவலை அடைந்தோம்.

கடந்த 20 வருடங்களாக அன்போடு பண்போடு பழகிய சமூக நோக்கக் கொண்ட தலைவியை இழந்துவிட்டோம்.

சமுதாயப்பணியில் அக்கறை கொண்ட இவர் எல்லோரையும் அணைத்துச்செல்லும் பண்பாளராக வாழ்ந்து வந்தவர்.

வர்த்தகத்தால் செழிப்படைந்திருந்தும் பெருமை கொள்ளாது எளிமையாக வாழ்ந்தவர். தனது அன்பு கணவர் மகேஸ்வரன் அவர்கள் சமூகப் பணிகளுக்கு அள்ளி வழங்கும்போது மகிழ்வோடு வரவேற்று உறுதுணையுரிந்த குடும்பத்தலைவி.

தமிழ் சமூகம் விடுதலைபெற்ற இனமாக வாழவேண்டும் என்பதற்காகப் பிரித்தானியா நாட்டில் தமிழ் அமைப்புக்கள் நடாத்திய பல போராட்டங்களில் பங்குகொண்டவர். மாதர்களைத் தட்டியெழுப்பி இந்நிகழ்வுகளில் அவர்களைப் பங்குபற்ற வைத்தவர். வோல்தம் பொரெஸ்ட் தமிழ்ச்சங்கத்தின் மாதர் அணியை வளர்த்த பெருமைக்குரியவர்.

1986 ல் தமிழர்சமூக வீட்டுக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அதைத் தீவிரமாக வளர்ப்பதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர். 1990 ல் திரு குகன் அவர்கள் பொறுப்பாளராக பணியாற்றியபோது அவருக்கு பக்கபலமாக செயற்பட்டவர். வீட்டுப் பிரச்சினைகள் வரும்போது சாதாரியமாக சுமுகமாக தீர்த்து வைக்கும் வல்லவராக செய்ப்பட்டவர்.

வோல்தம் பொரெஸ்ட் தமிழ்ச்சங்க தலைவியாக இருந்தபோது தமிழ்விழா ஒன்றுக்கு கவிஞர் வைரமுத்து அவர்களை அழைத்து பேசவைத்தோம். அவ்விழாவிற்கு திரு பற்றிமாகன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். சங்கத்தின் தலைவி திருமதி வேணி மகேஸ்வரன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தும்போது 'கவிஞர் வைரமுத்து அவர்கள் ஈழகாவியம் ஒன்றை ஆக்கித்தருவார்' என்று குறிப்பிட்டார். அதற்கு பதிலளித்த கவிஞர் வைரமுத்து அவர்கள் பாரதியார் பாடிய வீரப்பெண்கள் வரிசையில் பிறந்தவர்கள் ஈழத்திலும் வாழுகின்றார்கள்

என புகழாரம் சூட்டினார். திருமதி வேணி அவர்களின் இனப்பற்றிக்குக்கிடைத்த பாராட்டு.

சமயப்பற்று மிகுந்த இக்குடும்பம் சைவ முன்னேற்ற சங்கத்தில் ஆண்டு தோறும் நடைபெறும் பொங்கல் விழாவையும், கற்பக விநாயகர் ஆலயத்தில் தேர்திருவிழாவையும் தெய்வீகப் பணியாக மேற்கொண்டுவந்தனர்.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் பிரச்சனைகளால் அல்லல்பட்ட உற்றார் உறவினர்களில் பலரை இந்நாட்டிற்கு அழைத்து நல்வாழ்வு வாழ வழிசெய்தவர்கள் மகேஸ்வரன் குடும்பம்.

இந்நாட்டில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த தமிழ் ஊடகங்கள் வளர்வதற்கு விளம்பரங்களை வழங்கி ஆதரவு நல்கிவந்த குடும்பம்.

இந்நாட்டில் பிறக்கும் பிள்ளைகள் தமிழ் கற்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம்கொண்ட திருமதி வேணி, வோல்தம் போரெஸ்ட் தமிழ்பாடசாலை வளர்ப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். பெற்றோரின் அக்கறையின்மையால்தான் பிள்ளைகள் தமிழைப் படிப்பதில் ஆர்வம்காட்டுவதில்லை என பெற்றோரைக் கண்டிப்பவர். ஏனையோருக்கு உதாரணமாக இந்நாட்டில் பிறந்த தனது மகள் துளசியை தமிழ் பேசுபவராக மட்டுமல்ல ஒரு தமிழ் பேச்சாளராகவும் ஆக்கிய பெருமைக்குரியவர். சொல்வதைச் செயலில் செய்யவல்லவர்.

திருமதி மகேஸ்வரன் அவர்கள் ஒரு தமிழ்ப்பற்றாளராகவும், சமூகப்பணியாளராகவும், சமயப்பற்று மிக்கவராகவும் சிறந்த குடும்பத் தலைவியாகவும் வாழ்ந்து கற்பக விநாயகர் தேர்த்திருவிழா நிறைவுற்ற அன்று இறைவனடி இணைந்தார். அன்னாரின் பிரிவால் ஆழ்ந்த துயருற்றிருக்கும் அன்புக் கணவர் திரு மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும், அன்பு மகள் துளசிக்கும் உற்றார் உறவினருக்கும் சுடரொளி வெளியீட்டுக்கழகத்தின் சார்பிலும் எமது குடும்பத்தின் சார்பிலும் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய ஆண்டவனை பிரார்த்திப்போமாக.

ஐ தி சம்பந்தன்

செயலாளர்

சுட ரொளி வெளியீட்டுக்கழகம்

KARPAHA VINAYAGAR TEMPLE TRUST
2-4 BEDFORD ROAD WALTHAMSTOW LONDON E17 4PX
(Charity No: 1092252)
Telephone: 020 8527 3819

அமரர் திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்களது

ஓராண்டு நினைவு

அமரர் ஆகிவிட்ட வேணி அவர்கள் இன்று எம்மிடம் இல்லை என்றாலும் அவர்களது புன்னகை கூடிய அமைதிமுகம் எம்மை விட்டு அகலாது. கற்பகபுதி கற்பக விநாயகப் பெருமானின் தேர்த் திருவிழாவை முன்னின்று தொடக்கி செய்து வந்த ஆன்மீகக் குடும்பம். விநாயகப் பெருமானிடம் அளவு கடந்த பக்தி கொண்டவர். எவருடனும் பொறுமையாக கதைத்து அளவளாவுவார். வாழ்க்கை என்பது ஒருநிலையில் எமது கட்டுப்பாட்டை விலகிச் சென்று விடுகிறது. பிறப்பில் தொடங்கும் எமது வாழ்க்கை இறப்பு வரும்போது எமது கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. இது உலக உண்மை.

வாழும்வரை நாம் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் என்று வாழ்ந்து வந்த வேணி அவர்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட திடீர் தாக்கம் அனைவரையும் ஒரு கணத்தில் மனக்கவலையில் ஆழ்த்தி விட்டது. நாளும்பொழுதும் தனது வேலை கடமை என்றிருந்த வேணி அவர்களின் வாழ்வு கற்பக விநாயகப் பெருமானின் ஏதோ தொடர்பான நாளாக அவரது தேர்த்திருவிழா அன்று விண்ணுலகிற்கு விரைந்து சென்றது விநாயகன் விரைகழல் விரவி இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவரது ஆத்மநலக் கிரியைகள் மூலம் அவரது ஆத்மா சாந்தி அடைவதோடு அவரது விண்ணுலக ஆசி அவரது மகளுக்கும் கிடைத்து நல்வளமான வாழ்வு மலர வேண்டும் என்பதோடு கணவரும் ஆரோக்கியமாக வாழ கற்பக விநாயகப் பெருமான் பாதார விந்தங்களை போற்றுகிறோம்.

“நெருநெல் ஒருவன் உளன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்தது இவ்வுலகு”

ஆயை நிர்வாகம்

சிவாச்சார்யார்கள் அடியார்கள்

ENFIELD NAGAPOOSHANI AMBAAL TEMPLE

என்பீல்ட் நாகபூசணி அம்பாள் ஆலயம்

HINDU TAMIL CULTURAL ASSOCIATION (ENFIELD)

இந்து தமிழ் கலாச்சார சங்கம் (என்பீல்ட்)

61-65 Church Lane, Edmonton, London, N9 9PZ

Tel: 020 8884 3333/4333

info@ambaal.org

www.ambaal.org

மலரும் நினைவுகள்

அமரர் திருமதி. வேணி மகேஸ்வரன்

என்பீல்ட் நாகபூசணி அம்பாள் திருவருள் துணைநிற்க.

அமராகிவிட்ட மதிப்பிற்குரிய திருமதி வேணி மகேஸ்வரன் அவர்களை இலகுவில் மறந்துவிட முடியாது. ஏனெனில் அவர்களது புன்முறுவலும் மற்றவர்களுக்கு உதவும் மனப்பாங்கும் கொண்டவர்கள். எப்போதும் தன்னலமற்ற சேவையாற்றுவார்கள். இந்நாட்டிற்கு புலம் பெயர்ந்து வந்து பல ஈழத்தமிழர்களுக்கு செவிலித்தாயாக விளங்கியவர்.

தனது கணவரையும் தனது செல்ல மகளான துளசியையும் தனது இரு கண்களாக போற்றியவர். தான் எங்கு சென்றாலும் என்பீல்ட் நாகபூசணி அம்பாளுக்கு ஒரு புடவை வாங்கிவந்து அம்பாளுக்கு சாற்றி அழகுபார்த்து மகிழ்வார் அவர்களின் ஆதரவு சாந்த அடைய அரவணந்த நாயகியைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்

என்பீல்ட் நாகபூசணி அம்பாள் ஆலய

சீவாச்சாரியார்கள்

அடியவர்கள்

தெய்வீகத் திருப்பணியில்

இந்து தமிழ் கலாச்சார சங்கம் (என்பீல்ட்)

வேணி மகேஸ்வரனின் நாட்டுப்பற்றும் இலண்டன் வாழ் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளும்.

காலம்சென்ற வேணி அவர்களையும் அவரது அன்பு கணவர் மகேஸ்வரன் அவர்களையும் நான் நன்கு அறிவேன். அவர்கள் நெடுந்தீவு எனும் பசுந்தீவில், முதலியார் குடும்பத்தில் மிக செல்வாக்குடன் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். இலண்டனில் நான் முதலில் அவர்களை சந்திக்க நேர்ந்த காலத்தை எண்ணிப்பார்க்கிறேன். அது 80ம் ஆண்டுகளின் தொடக்க காலம். எமது தேசத்தில் தமிழ் மக்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்கு முறைக்கு எதிராக தமிழ் இனம் போராட எழுந்த காலம்.

அன்று இலண்டனில் மிக குறைந்த எண்ணிக்கையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த காலம். இலண்டனில் தமிழ் மக்களிக்கென அமைப்போ நிறுவனமோ இல்லாத காலம். எமது தேசத்திற்கென குரல்கொடுக்க யாருமில்லாத காலம். அந்த நேரத்தில் ஒருசிலர் தமிழர்களுக்கென அமைப்புகளை நிறுவ முற்பட்டபோது வேணியும், மகேஸ்வரனும் இந்த அமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கு முன்னின்று உழைத்தார்கள். அவர்களின் செயல்திறனும் பங்களிப்பும் இலண்டனில் உருவாக்கப்பட்ட பல முக்கிய அமைப்புகளுக்கு உறுதுணைத் தூணாக அமைந்தது. முக்கியமாக வேணியின் பங்களிப்பில் உருவான அமைப்புகளையும், முக்கிய சில வேலை திட்டங்களை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

திருமதி வேணி மகேஸ்வரன் தமிழ் அகதிகள் நடவடிக்கை குழு (TRAG) என்ற நிறுவனத்தின் செயற்குழுவில் தொடக்க காலத்தில் கடமையாற்றியவர். தமிழ் அகதிகளை பிரித்தானிய அரசு Harwich கடலில் தடுத்து வைத்திருந்தபோது வேணியும் வேறு ஒரு சிலரும் எம் உறவுகளுக்கு ஒவொரு கிழமையும் சமைத்த உணவை பொதிகளாக்கி இலண்டனில் இருந்து எடுத்துச் சென்று பகிர்ந்து அளித்தமையையும், பிரித்தானியாவில் முதல் முதலாக நடத்தப்பட்ட தமிழர் பிரச்சனை பற்றிய சர்வதேச மாநாட்டை (Tamils: Right to Live) வெற்றியோடு நடத்த உதவியதையும் நாம் நன்றியுடன் நினைவுகூருவோம்.

தமிழ் அகதிகள் வீட்டமைப்பு நிறுவனத்தின் (TRHA) தொடக்ககாலத்தில் இந்த நிறுவனத்தை உருவாக்கவும் அதனை வெற்றியுடன் நடத்தவும் வேணி அவர்கள் பலதடவைகள் பல உள்ளூராட்சி சபைகளின் (Councils) படிக்க ஏறிஉதவி கோரினார். நான்கு தமிழர் விடுதலை அமைப்புகளால் கூட்டுச்சேர்ந்து உருவாக்கப்பட்ட இந்த அமைப்பு ஒருமுறை ஸூடப்பட வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட போதும், பல நிர்வாகசபை உறுப்பினர்களும் அமைப்பை விட்டு விலகியபோதும் வேணியினதும் வேறு சிலரினதும் கடின உழைப்பால் இந்த அமைப்பு மேலும் வளர்ந்துள்ளதை இன்று நன்றியுடன் நினைவுகூருவோம்.

அன்றைய நாட்களில் பிரித்தானியாவில் ஆங்கிலேயரிடமே கம்பியூட்டர் அறிவு, பயிற்சி போன்றன அரிதாக இருந்தகாலத்தில், தமிழ் மக்கள் கணனி கல்வியினை கற்க என TRTEC என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்க வேணி அவர்கள் பல தடவைகள் எம்முடன் சேர்ந்து உள்ளூராட்சி சபைகளின் கதவுகளை தட்டி அவர்களிடமிருந்து EU FUNDING எடுப்பதற்கு கடினமாக உழைத்தமையை நன்றியுடன் நினைவுகூருவோம்.

நம் தேசத்தில் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவுவதற்காக தமிழர் புனர்வாழ்வு கழகம் (TRO) என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டபோது அதனுடைய கிளையை இலண்டனில் திறக்க வேணி அளித்த பங்கினை நினைவுகூருவோம்.

நம் தேசத்தில் பொருளாதார தடைகள் எம் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டபோது TEEDOR எனும் அமைப்பு ஊடாக பல செயற்பாடுகளும், பொருளாதார அபிவிருத்தி திட்டங்களும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. இம்முயற்சியில் வேணியின் பங்களிப்பையும் அவர் எமது தேசம் மீது கொண்டிருந்த பாசத்தையும் மிகவும் நன்றியுடன் நினைவுகூருவோம்.

வேணியின் ஆத்மா சாந்தியடைய வேண்டுகின்றேன்.

கலாநிதி அ. வசந்தன்

Verny – A Committed Social - worker

I like to thank the family and friends of Verny Mageswaran in London for giving me an opportunity to join them in celebrating and remembering the life of Verny – a Committed Social-worker.

I remember the first time I met the young couple - Verny and Mageswaran, 33 years ago. That was the time the Tamils in Sri Lanka were undergoing enormous hardship and suffering and the expatriate Tamil community in London were rallying together to support their compatriots. Since that time and until her last days Verny along with Mageswaran, and later with their little daughter Thulasi contributed her time and energy extensively to the welfare of her community back home and also in London.

In those days, very often we travelled to different parts of London and sometimes outside London and met our community to advance the course of Tamil people in Sri Lanka. We did this in the weekday evenings after work or during the weekends. There were instances when Verny was pregnant and later when she was nursing the little baby, we desperately sought Mageswaran's assistance in providing us with the transport for these travels. In such occasions, Verny never resented us for dragging her husband away from home for long periods when his assistance was much needed at home. She not only encouraged him to help us but also provided us with food when we returned late in the nights from our arduous travels. Verny was also a founding member of the Tamil Refugee Action Group (TRAG) and actively contributed to the welfare of the Tamil refugees in London especially in the area of refugee housing.

During and since my days in London, I considered Verny as one of my younger sisters and always loved her and

admired her loving and caring qualities. She was always ready to serve those who were in need. Verny along with her family sacrificed her resources for the betterment of Tamil community in the homeland and in London. We acknowledge and value that contribution enormously.

It is very hard to come to terms with the fact that Verny is not with us in her physical form. However, it is absolutely true that the goodness she emanated and the selfless service she rendered to fellow human beings has earned her God's Grace and that She Rests in Peace.

Sathya Moorthy

Australia

18 July 2016

அமரர் வேணி அவைகள் பண்பு படைத்த, நல்ல உள்ளத்தினை கொண்ட, சமூகசேவையில் தன்னை அற்பணித்த ஒரு சிறந்த குடும்பபெண்மணியாக எங்கள் மத்தியில் திகழ்ந்தாள்.

லண்டனில், ஆயிரத்தி தொழாயிரத்தி எண்பது தொடக்ககாலத்திலிருந்து, சமூகசேவையில் ஈடுபட்ட அமரர் வேணி, ஆயிரத்தி தொழாயிரத்தி எண்பத்தைந்தில் தமிழ் அகதி சங்கத்தின் (TRAG) ஆரம்ப நிர்வாகக்குழு அங்கத்தவராயிருந்து, நூற்றுக்கணக்கில் ஐக்கியராச்சியத்துக்கு வந்திறங்கிய அகதிகளுக்கு, அகதி அந்தஸ்த்து மற்றும் வேலைவாய்ப்பினை எடுத்து கொடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவாள்.

மேலும், வோல்தம்ஸ்ரோ (Walthamstow) தமிழ் சங்கத்தின் மனித உரிமை (Human Rights) குழுவில் ஒரு முக்கிய அங்கத்தவராயிருந்து, பிரெஞ்சு (French) தமிழ் மனித உரிமை குழுவுடன் இணைந்து, தமிழ் இனத்தின் மீதான மனித உரிமை மீறல்களை ஆவணப்படுத்தி வெளி உலகிற்கு எடுத்து காட்டும் பணியில் தன்னை இணைத்து கொண்டவராவார்.

மற்றும், தமிழ் அகதிகள் கல்வி நிலையத்தின் (TRTEC) நிர்வாக குழு அங்கத்தவர்களில் ஒருவராயிருந்து, அந்த நிலையத்தின் செயல்பாட்டின் மூலம் தமிழ் அகதிகளுக்கு கல்விகற்கும் வசதிகளை ஏற்படுத்தி கொடுப்பதற்கு துணைபுரிந்திருக்கிறார்.

இவ்வளவு சேவைகள் செய்த இவரை, நாம் இழந்து ஒருவருடம் உருண்டோடி விட்டது என்று நம்பவே முடியவில்லை.

வ . இராமச்சந்திரன்

Verny Mageswaran

A TRIBUTE

Verny Mageswaran, was a friend, fellow sympathiser and an inspirational human being who discretely made a difference in the lives of many. She hailed from the scenic island of Neduntheevu or Delft - proudly named by the Dutch, as the eldest daughter of the Neduntheevu Vidanayar. Growing up on the island, surrounded by shallow beaches, soft sandy dunes and coral chunks, it could have been providence that made this demure young woman to cross oceans and find her future life in the United Kingdom.

I came to know of her in 1984, in the UK, through a close friend of mine. At that time, she was a happily settled wife of a successful businessman. But I presume despite the contentment her own life offered, she was moved by the plight of the endless number of Tamil refugees arriving in this country. She was sympathetic to their sufferings, she witnessed the mass migration of Tamil refugees post the 83' riots, the families fleeing from angry mobs leaving all their assets and familiar surroundings behind searching for a new life in the chilly winter of England. Her deep understanding of their dilemma, persuaded an interest in helping them. She urged her husband to give anything they could afford to help these refugees to start and continue their lives here. This initial venture led to her becoming a pioneer in Tamil Women activism in the United Kingdom.

Verny became one of the founder-members of the Tamil Women's Action Group and was instrumental in forming the Tamil Refugee Action Group (TRAG). Even today TRAG can be considered as a growing concern helping many refugees who come to this country, on social issues, settlement, job, education, lifestyle changes,

cultural and community advice. But TRAG's enormous service to refugees was evident at that time, the 1980s and 90s, when the organisation extended its humanitarian assistance to fleeing refugees, which created a tremendous impact of Tamil activism and support for these people.

She came directly into contact with us when she along with the late Navanayagam was appointed as the Representative of the Waltham Forest Tamil Sangam, in what came to be known as the Federation of Tamil Associations of the United Kingdom (FTAUK).

As the General Secretary of the Federation of Tamil Associations of the United Kingdom (FTAUK), her quiet demeanor and great understanding of the complexities that surrounded the Tamil people of Sri Lanka took me aback. I particularly remember an occasion where 21 members of the Federation decided to write a letter to the Prime Minister of Sri Lanka. The only hand that was raised in objection belonged to Verny. Understanding that there must be something grave about this resolution I decided to postpone the decision to after lunch. At lunchtime, Verny told me 'Why are you doing this? I would advise you not to take this step'. And we decided to defer this decision for a later time. It dawned on me after 3 weeks that if we had gone ahead with the decision we would have been in deep trouble with the Tamil community. Such was her comprehension of the Tamil mind.

Verny was married to Mageswaran and had one daughter, Thulasi. Mageswaran, himself at one time owned several shops, lived in a palatial house and was resolute in his own way to help the Tamil cause. He was determined to employ only Tamil men and women, in his various businesses and all his shops but unfortunately he was let down by many. Nevertheless, both Verny and Mageswaran did their best to help the Tamil community in a selfless, empathetic way

much less thinking about their own time and wellbeing. The measure of that lady is such that in spite of her altruistic service to the community, when you met her on the road, she wouldn't come across as a strong nor loud spoken person, who wanted her presence to be felt with all pomp, but rather as a contented reticent personality who kept her humanitarian nature to herself.

Her funeral witnessed the attendance of one of the largest ever Tamil crowds I have seen in the United Kingdom, such is the magnificence of her personae.

Dr. N. Satchithanathan

General Secretary

FTAUk

06.08.2016

**FIRST ANNIVERSARY REMEMBRANCE OF Mrs. KRISHNAVERNY
MAGESWARAN—"VERNY".**

It is with profound sadness and deep sorrow that I would like to pay this glowing tribute and record my recollection of the association with VERNY as a former chair (over 15 years) of Tamil Refugee Action Group (TRAG). It is through TRAG that I came to know VERNY in 1989. I knew that she served in the steering committee formed in April 1985 which spearheaded the formation of TRAG on 30th May 1985. She was one of the founder members. Her contribution as a volunteer, member of the management committee and later as its secretary is unique and remarkable. During my chairmanship of the last 3years, she functioned as secretary of TRAG. It had been a pleasure to work with her. She is a true and loyal friend who could always be trusted. She had a spirit of service. She always placed the interest of TRAG/ Tamil community above and foremost before her own wellbeing. She was a role model when assessing her commitment, dedication, compassion in serving the needs of the Tamil community and in particular the Tamil Refugees.

Thulasi had lost her caring and loving mother. Mageswaran had lost his beloved wife. The Tamil community living In U.K. had lost a good friend, a dedicated and committed volunteer. Service to humanity is service to God. She would be sadly missed by all of us but fondly remembered always.

Success is not final. Failure is not fatal. It is the courage to continue that counts.—Winston Churchill.

She who lives truly, in her own heart, truly lives in the hearts of all the people.—Thirukkural.

The unloving belongs only to themselves, but the loving belong to others to their bones.--Thirukkural

We pray to Almighty God that her soul may rest in eternal peace (moksha).

OM SHANTHI, OM SHANTHI, OM SHANTHI.

CUMARASAMY SITHAMPARAPILLAI

Solicitor,

Family friend,

Ex-Chairperson, TRAG.

'தொண்டர்திலகம்'
வ.இ.இராமநாதன்

சிவமயம்

3 THE ORCHARD
WICKFORD
ESSEX
SS12 0HB
ENGLAND
Tel: 00 44 1268 766624
Mobile: 00 44 7956 369 557
Fax: 00 44 1268 561 805

அமரர் திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் நினைவுகள்!

பூசர்து எாமணியாம் புகலி மேந்தி
போனகஞ்ஞா எம்பொழிந்த புனித வாக்கால்
தேகடைய பாடல்பெறும் தலத்தி னாறச்
செப்புவதியாம் என்னறிந்து தென்னர் கோமான்
மாசில்புகழ் நெடுமறான் தனக்குச் சைவ
வழித்துணையாய் நெடுங்காலம் மனிசி பின்னை
ஆசில்நெறி யலமோடுங் கட ஈர்
அடியிழந்திற் அறந்திருக்க அருளும் பெற்றார்

மாந்தருள் மாணிக்கமாய்த் திகழ்ந்த திருமதி கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து இற்றைக்கு ஓராண்டு ஒடிவிட்டது. காலத்தின் வேகம் தன் என்ன?

இப்புவியில் பலர் வாழ்கின்றார்கள், மறைக்கின்றார்கள். அதில் ஒரு சிலரே எல்லோர் மனதிலும் இடம்பிடித்துச் செல்கின்றார்கள். அந்த வகையில் எம்மத்தயில் வாழ்ந்து இறைவனுடி சேர்ந்த கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள் எல்லோருடைய மனதிலும் நிம்மது இடம்பிடித்து வாழ்ந்து வருகின்றார். அன்னாளை எனக்கும் மனைவிக்கும் கூறத் 20 வருடங்களுக்கு மேலாகத் தெரியும். எல்லோருடும் அன்பாகப் பழகும் கபாவம் உள்ளவர். விடயங்கு வருவேரை நன்றாக உபசரித்து விருந்தோம்பும் பணி அந்நிபுள்ள தனித்துவம், கூடின மீதும், தாபமொழி தமிழ் மீதும் அளவற்ற பக்தி கொண்டவர், ஆலயங்கள், சங்கங்கள், கன்பெற்றிற்கு வாய் வழங்கிய கொண்ட வள்ளல். தான தர்மங்கள் செய்வதில் கணவனுக்கு உறுதனையாக நின்றுவர்.

“மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தறி கொண்டான்

வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத் துணை” என்றார் திருவள்ளுவர்.

அவரை நாம் அழகாக சைவ முன்னேற்றச் சங்க நிகழ்வுகளில், ஏனைய ஆயை விழாக்களில் அழகாக சந்திப்போம். எப்பொழுதும் இன்முகத்தான் அளவளவும் அருகடைய முகம் இன்றும் எம் மனைக்கண்முன்னே நிிற்கின்றது.

ஈழத்து வித்துவான் வேலன் ஐயா அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கிய வட்டம், அதன் அங்கத்தவர்களால் அழகாக அவர்களது இல்லத்தில் ஒன்றுகூடும் போது எந்தவித வேலைப்பாடு இருந்தாலும் அவற்றை வேளிக்காட்டாது அனைவரையும் அன்பின் வரவேற்று இலக்கிய கலந்துரையால், தர்க்கங்கள் முடிய அனைவருக்கும் அறகவையுடன் விருந்தளித்ததை, அதன் அங்கத்தவளாகிய என்னால் வாழ்நாளில் மறக்கவே முடியாது அவரது சுவை குரல் மகேஸ்வரனின் முன்னேற்றத்திற்கு பக்கவமைக இருந்து அருகடைய இமலைய எளஞ்சிக்கு துணை நின்றவர். இன்றும் அவருக்கு தோன்றாத்தனையாக நின்று வாழ்நாத்துவார் என்பதில் ஏதுவித ஐயமும் இல்லை.

அருகடைய பிரிவு அவரது குடும்பத்தினருக்கு மட்டுமல்ல சைவத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் ஒரு ஈடுசெய்யமுடியாத இழப்பாகும். அவரது ஆத்மா இறைவனுடில் சாந்தி பெற்றிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவருடைய நினைவுகள் மட்டும் என்னென்றும் எம்மனைத் விட்டு நீங்காது.

நிங்கா நினைவுகளுடன்

வ.இ.இராமநாதன்

05-08-2016

“Love all, Serve all”

அன்பு நிறை வேணி அக்கா

உதிரத்தால் ஒன்றிணைந்து

உள்ளத்தால் சேர்ந்திருந்து

இன்பத்தில் பங்கெடுத்து

துன்பத்தில் துயர் துடைத்து

அன்பினால் அரவணைத்து

ஆலமரமாய் வீற்றிருந்து

பாசமது கட்டியாண்ட

எங்களின் அன்பு நிறை வேணி அக்காவே

உங்களைப் பிரிந்து ஓராண்டு சென்றாலும்

உங்கள் நினைவுகளை சுமக்கின்றோம்

நித்திரையைத் துறக்கின்றோம்

உங்கள் ஆத்துமாவின் ராகங்கள்

அவனியில் நிலைத்ததம்மா

நித்தியமான புன்னகையில்

நித்தமும் வாழ்கின்றீர்கள் நிலையாக எம் நெஞ்சில்

பல்லாண்டு கழிந்தாலும் உதிராது உங்கள் நினைவு

மறையாது உங்கள் உருவம்

ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி

ஈரவிழிகளுடன்

உங்கள் உடன் பிறப்புகள்

ரமணி, ரசனி, ராசன், நாதன், சிவா

செல்ல மகள்

எங்கள் செல்வமும். செல்லமுமான குடும்பத்தின் குலவிளக்கு இன்று ஒளியிழந்து எல்லோரையும் இருளில் தவிக்கவிட்டு அணைந்து கொண்டது. குடும்பத்தின் முதல் மகளாக. பூத்தமகளாக எங்களை மகிழ்வித்த மகள் வேணி இன்றில்லை. உறவுகள் சொந்தங்களும் அப்பால் அனைவருடனும் அன்புடன் பழகியதுமின்றி அனைவருக்கும் முடிந்தவரை உதவியாக வாழ்ந்து பாரதி கண்ட உயர் மானிடத்திற்கு உதாரணமாக வாழ்ந்தபோதும் எங்களுடனான தொடர்புகளைப் பேணத்தவறவில்லை.

தொலைபேசி அடிக்கடி அலைக்கும் அதில் சித்தப்பா என்று பாசத்துடன் அழைக்கும் குரல் மகள் வேணி மறுமுனையில் எப்படி இருக்கிறீர்கள் சுகமாக இருக்கிறீர்களா? உங்களைப் பார்க்கவேண்டும் விரைவில் வர யோசிக்கிறேன் என மகிழ்ச்சியாக கூறுவார். இறுதியாக கதைக்கும்போது வருட முடிவுக்குள் இன்னும் இரண்டொரு மாதத்தில் வருவதாக கூறியிருந்தார். மகளின் வருகையைப் பார்த்திருந்த எங்களுக்கு வந்த செய்தி ... எல்லாவற்றையும் இழந்து எல்லாமுமே முடிந்ததாகிப் போச்சு. தனக்கு உடல் நலமில்லை என்பதைக்கூட எங்களுக்கு கூறிக் கவலைக்குட்படுத்த விரும்பாத உள்ளம். ஒரு உன்னதமான மகளின் சித்தப்பாவாகக் கிடைத்த பேறு பெருமைக்குரியது மகளை இனிக்காணமுடியாதுபோனதும் குரலைக் கேட்கமுடியாமல்போனதும் வாழ் நாளே வேதனையாகிப் போனது!

சித்தப்பாமார்

2015

குருகார் கழி சூழ் நெடுந்தீவில்
குதித்தே வாழும் வரால் மீன்கள்
தருவார் என்றும் பசுவின் பால்
தண்ணீர் கேட்டுச் சென்றக்கால்
வருவார் போவார் வாயார
வாழ்த்த விருந்து வைத்தவரில்
பெருமாமகனின் தலைமகனே
பெண்ணே எங்கள் வேணி அம்மா .

கருவில் திருவும் உடையவளே
கண்ணியம் அன்பு மிக்கவளே
கருணையாவும் நிறைந்தவளாய்
கண்மணியே நீ வந்துதித்தாய்
உன் இனிய சிறிய வயதிலே
பெருமை நிறைந்து வாழ்ந்து வந்தாய்
பெருமை நிறை மகேஸ்வரனின்
பெரிய துணையாய் வாழ்ந்திருந்தாய்

அருமை நிறை துளசிமகள் எம்
அனைவருக்கும் நீ தந்த செல்வ மகள்
தாய்போல் அரவணைத்தனைவரையும்
தண்ணளியுடன் காத்து வந்தாய்
அன்பு பாசம் கருணை உள்ளம் உன்
அகத்தில் மலர்ந்த பொன் மலர்கள்
என்றும் இனியதை நினைத்து வந்தாய்
இயல்பாய் அதையே ஆற்றி வந்தாய்

தயை மிகுந்த சற்குண மச்சாள்
கருணை மிகு கணபதிப்பிள்ளை அண்ணன்
கொடியின் கண் முதல் மகளே
பொல்லாக்காவன் உன்னை பிரித்ததென்ன?
தந்தை கவலையில் இறந்து விட
எங்கள் மச்சாள் இதயம் வெம்ப
அன்பு மருமக்கள் அழுது நிற்க
எங்களை விட்டு ஏன் சென்றாய் .?

கந்தையா இராஜேஸ்வரி - கனடா

என் நினைவுகளில் வேணி அக்கா

14. 09. 2015 அன்று அதிகாலை 2.30. மணியளவில் எனது தொலை பேசி மணி ஒலித்தது. லண்டனிலிருந்து றமணியக்காவின் மகள் சோஃபி தொலைபேசியில் சொன்ன செய்தி எனது மனதில் பேரிடியாய் விழுந்தது. " ரசனீச் சித்தி.... பெரியம்மா எங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டா." என்று சொல்லி சோஃபி அழுத் தொடங்கியதும் எனக்கு மிகுந்த அதிர்ச்சி ஆகிவிட்டது. மேற்கொண்டு கதைக்க முடியாமல் நானும் சோஃபியும் அழுது கொண்டு இருந்தோம்.

வேணியக்காவின் உடல்நிலை பற்றி அறிந்த நாளிலிருந்து எங்கள் வீட்டில் எல்லோரும் நித்திரை இல்லாமல்தான் இருந்தோம். நான் அழுத்தொடங்கியதும் மதனும் என்ன என்ன என்று கேட்டு அழுத் தொடங்கி விட்டான். இவரோ என்ன செய்வது என்று தெரியாது அப்படியே இருந்து விட்டார். அம்மாவுக்கு எப்படி சொல்லுவதென்று நான் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏதோ ஒருவாறு அம்மாவுக்கு தெரியப்படுத்தினாலும் ஐயாவின் நிலைமை மிகவும் மோசம். அவர் தனது சூபக சக்தியை இழந்த நிலையில் இருந்தார். அவருக்கு எத்தனை தடவைகள் சொன்னாலும் உடனே கேட்டுவிட்டு பின்னர் மறந்து விடுவார். அதுவும் நல்லதாகவே எனக்கு பட்டது. என்னில் அவரின் பிள்ளைகள் ஆறு பேரிலும் ஐயாவுக்கு வேணியக்கா மீது ஒரு தனிப்பட்ட பாசம் அதிகம்தான். அவ, அவரின் மூத்தமகள் என்பதாலேயோ என்னவோ தெரியவில்லை. அத்துடன் வேணியக்கா என்ன சொன்னாலும் அநேகமாக அதைமீறி ஒன்றும் செய்யமாட்டார். அதனால் அவர் சுயநினைவுடன் இருந்திருந்தால் நிச்சயம் அவரால் வேணியக்காவின் இழப்பை தாங்க முடியாமல் தான் இருந்திருக்கும். எங்கள் எல்லோருடனும் அன்பாகவும் பாசமாகவும் இருந்த எனது வேணியக்காவின் திடீர் இழப்பு என்றுமில்லாத அளவிற்கு எங்கள் குடும்பத்தவர்கள் அனைவரையும் ஆழ்ந்த துயரத்துக்குட்படுத்தி விட்டது. இன்னும் வேணியக்காவின் திடீர் மறைவை நம்ப என் மனம் மறுக்கிறது. இன்றும் அவரின் நினைவோ அல்லது வேணியக்காவை பற்றி யாராவது கதைத்தாலோ என்னால் எனது கண்ணிரைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியாது.

நல்வார்களை இறைவன் நிலையற்ற உலகியல் வாழ்வில் நீண்டகாலம் சிக்கித் துவண்டு போக விடுவது அரிது. அந்த வகையில் வேணியக்காவையும் ஆண்டவன் தன் பாதார விந்தங்களில் அரவணைத்துக் கொண்டு விட்டார் போலும் என்று எண்ணி என்மனம் ஆறுதலடைகின்றது. வேணியக்கா என்றதுமே சிறுவயது முதல் வேணியக்காவுடன் பழகிய விளையாடிய அந்த சந்தோசமான நினைவுகள் பலவும் மனதில் பொங்கி வரும். அத்துடன் கண்ணீரும் நிறைந்து வரும்.

வேணியக்கா திருமணம் முடித்து 1979ல் லண்டன் சென்று விட்டார். எங்கள் நாட்டிலும் சூழ்நிலைகள் சரியில்லாத காரணங்களால் வெளிநாட்டிலிருந்தவர்களின் தொடர்பு எங்களுக்கு குறைவாகவே இருந்தது. அப்படி இருந்த எங்களின் தொடர்பு நாங்கள் 1996ல் இந்தியா சென்றதும் மீண்டும் நெருக்கமானது. நாங்கள்

With parents

With her sisters

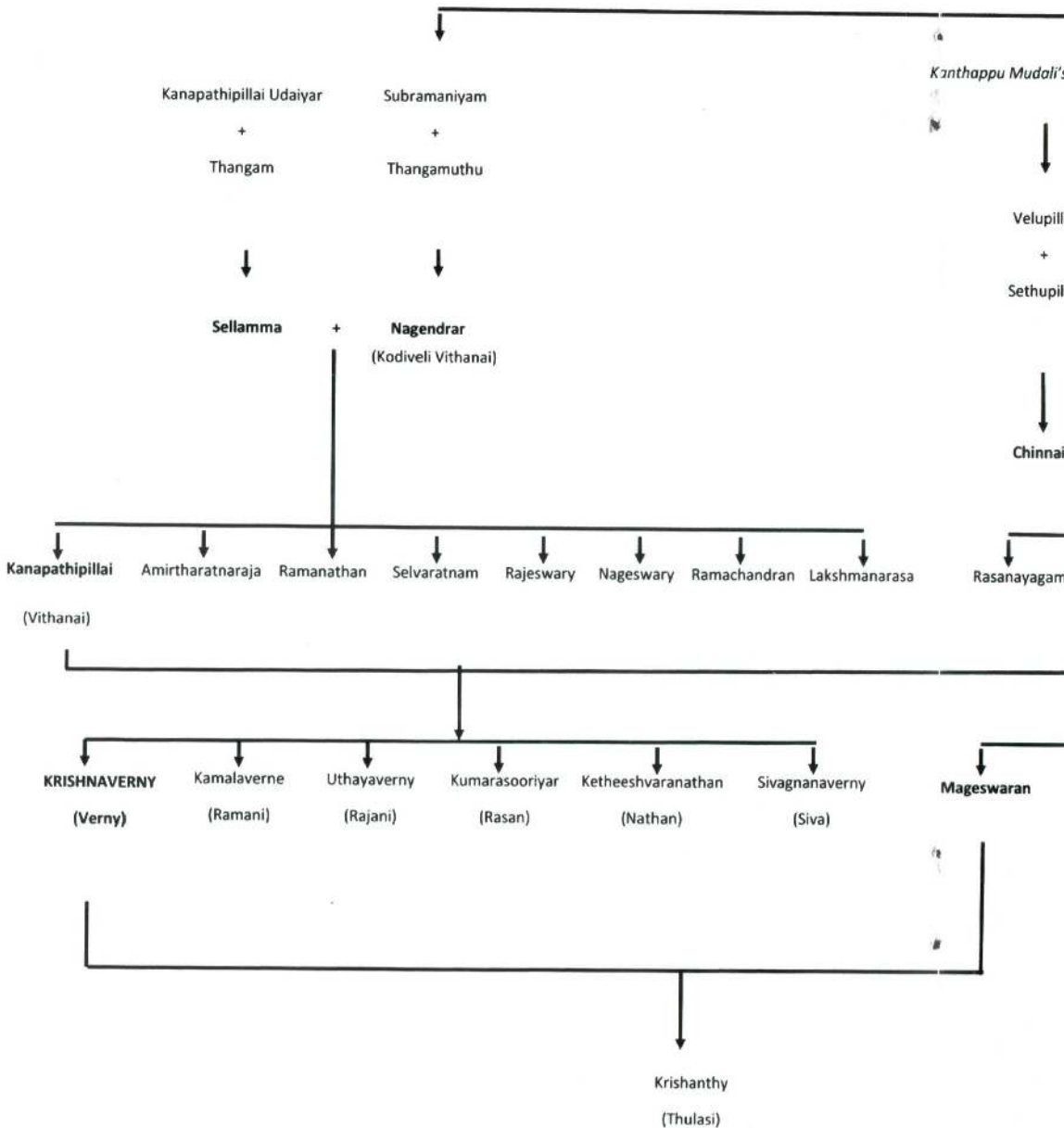
With her friends

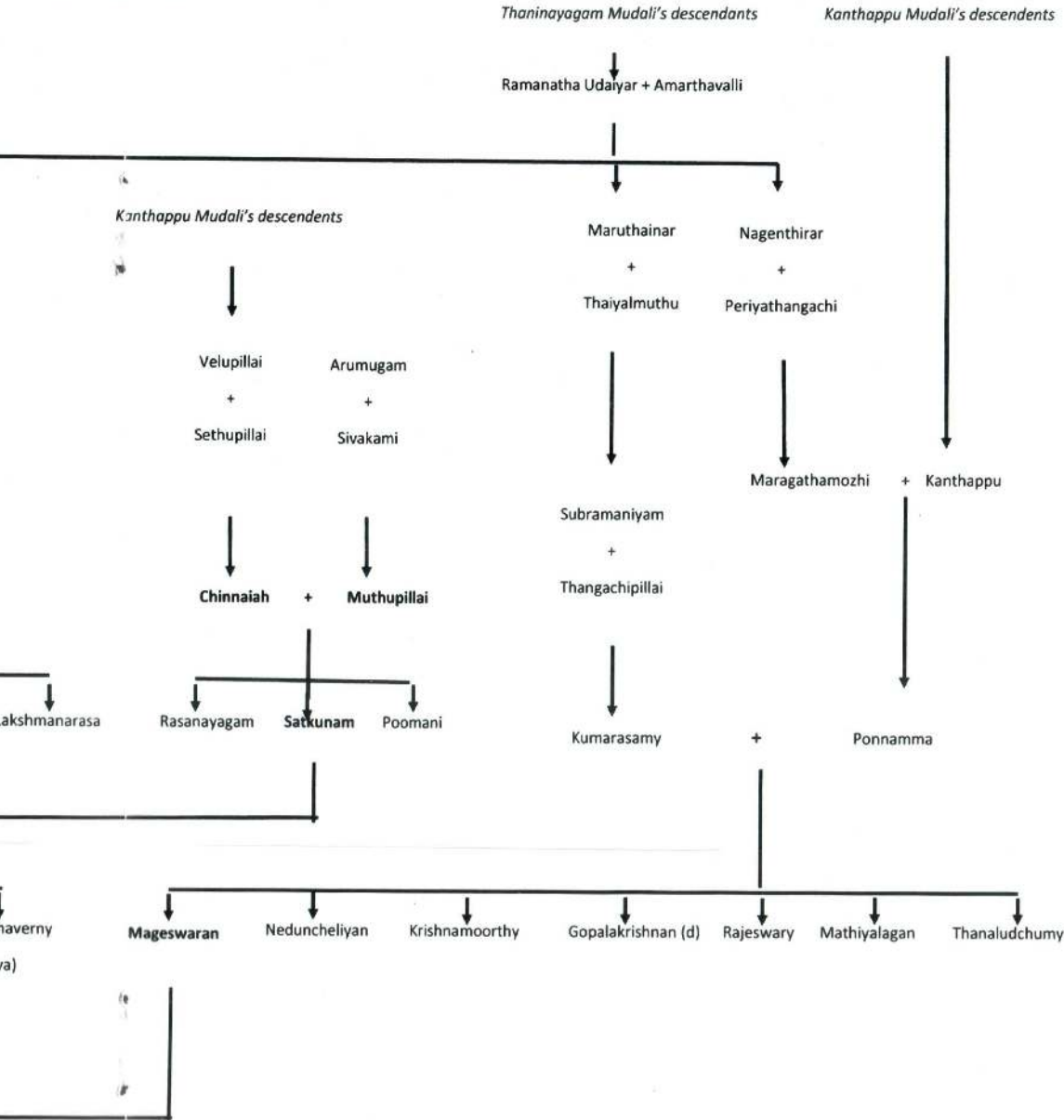
Wedding Day - 12th April 1979

FAMILY TREE

FAMILY TREE

With her sister and cousins

On her brother's birthday

On her mother's birthday

இந்தியாவில் இருந்த காலங்களில் லண்டனிலிருந்து எல்லோரும் எங்களைப் பார்க்க இந்தியாவுக்கு அடிக்கடி வந்து போவார்கள். அந்த நாட்கள் எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோசமான நாட்களாக இருக்கும். நான் சில வேளைகளில் எனக்கேற்படும் பிரச்சினைகள் துன்பங்களை வேணியக்காவிடமும், ரமணியக்காவிடமும் தான் தொலைபேசியில் சொல்லி ஆறுதலைடேவேன். அம்மாவுடன் கூட எனது பிரச்சினைகளை நான் பகிர்ந்து கொண்டதில்லை. அந்த சமயங்களில் அவர்களின் ஆறுதலான வார்த்தைகள் எனக்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கும். அந்த வகையில் வேணியக்காவின் புத்திமதிகளும் அவர்கூறும் அறிவுரைகளும் என்னை ஒரு தன்னம்பிக்கை உள்ளவளாகவும் தைரியம் மிக்கவளாகவும் இன்று மாற்றியுள்ளது என்பதுதான் உண்மை. வேணியக்காவை இழந்த பின்னர் நானும் மனதளவில் சோர்ந்து போனதாகவே உணர்கிறேன்.

எல்லோருடனும் அன்பாகவும் கலகலப்பாகவும் எல்லோரையும் கவர்ந்திழுக்கும் ஒரு ஆளுமையையும் கொண்டவராக வாழ்ந்து வந்த வேணியக்காவுக்கும் கடைசி சில காலங்களில், அவரின் வாழ்கையில் பல பிரச்சினைகள், சோதனைகள், நோய்கள் எல்லாம் வந்தது. அந்த நிலையிலும் அசையா மனவறுதியோடும் எந்த ஒரு கஷ்டத்தையும் துன்பத்தையும் முகத்தில் வெளிக்காட்டாமல் எங்கு சென்றாலும் தனக்கு ஏற்பட்ட நோயின் இயலாமையைக் கூட வெளிக்காட்டாமலும் மிகவும் பொறுமையாக, சினம், கோபம், வெறுப்பின்றி, அவரின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அடங்கா துயரங்கள், துன்பங்களை எல்லாம் தாங்கி, எல்லோருடனும் இயல்பாக பழகிவந்தாவே, அவதான் எல்லோர் நெஞ்சிலும் நிறைந்திருக்கும்... எனது வேணியக்கா.

எனது அன்பு நிறைந்த வேணியக்கா நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையாக கிடந்த போது என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. இதை எழுதும் போதும் என் கண்களில் கண்ணீர் வடிகிறது. அவரின் நிலைமையை, வேணியக்காவின் அன்பு மகள் துளசிபுலம் அறிந்ததும் நோய் குணமடைந்து எங்களுடன் வேணியக்கா வாழவேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திக்காத தெய்வம் இல்லை. வேணியக்கா சுகவீனமுற்று இருப்பதை அறிந்த நாள்தான் வேணியக்காவும் நாங்களும் ஒவ்வொரு நாளும் தொலை பேசியில் கதைப்போம். அப்போதெல்லாம், “ எனக்கு ஒன்றுமில்லை ...சுகம் வந்ததும் நான் யாழ்ப்பாணம் வந்து... உங்கள் எல்லோரையும் பார்ப்பேன்... கவலைப் படாதேயுங்கோ” என்றுதான் சொல்லுவா. ஆனால் கடைசிவரை நீங்கள் வராமல் உங்கள் புனித அஸ்தியை மட்டும் அனுப்பி வைத்து எங்களுக்கு சோகத்தை தந்து விட்டார்களே வேணியக்கா. நீங்கள் சுகவீனமுற்று இருந்த நாட்களில் எங்களின் நல்லூர் முருகன் திருவிழா, அந்த முருகனுக்குக் கூட நான் கண்ணீர் மல்க எனது வேணியக்காவை எங்களுக்கு பழையபடி தா என்று பிரார்த்தித்தேன். முருகன் கூட எனது வேண்டுகோலை மறுத்து அவரை தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று விட்டார். வேணியக்காவின் இறுதிக் கிரிகைகளில் என்னையும் மதனையும் லண்டன் வந்து கலந்து கொள்ளுமாறு எல்லோரும் அழைத்தார்கள். ஆனால் வேணியக்காவின் கடைசிக் கோலத்தை காண என்மனம் மறுத்தது. நான் கடைசியாக இந்தியாவில்

பார்த்த அந்த வேணியக்காவின் சந்தோசமான, கலகலப்பான, ஒரு மாறாத புன்சிரிப்புடன் கூடிய அந்த முகமே, என்றென்றும் என் மனதில் நிழலாட வேண்டும். கஷ்டத்திலும் துன்பத்திலும் நோயிலும் துவண்டு போன எனது வேணியக்காவை நான் பார்க்க விரும்பவில்லை. இப்படிப்பட்ட எனது அக்காவின் இழப்பின் வலி எனது இதயத்தை வருத்திடினும் வேணியக்காவின் நினைவுகள் என்றும்ே என்னில் நிலைத்திருக்கும்.

ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி

அன்பு அக்காவின் பிரிவால் துயருறும்
தங்கை ரசனியும், ரசனி குடும்பமும் இலங்கை

தெண்ணிலா மலர்ந்த தெய்வமகள் வேணி!

மூத்தவர் இவ்வாழ்வில் - அழகு
முதல் மலராய் மலர்ந்த மலர்
முகம் முழுதும் புன்னகையாய் - என்
மடியினிலே தவழ்ந்த மகள்
அன்பு பண்பு கல்வி நேர்மை
அனைத்திலுமே சிறந்த மகள்
அத்தை என்மேல் அளவிலா
அன்பு கொண்ட என் செல்வ மகள்

அன்னை தந்தை அரவணைப்பில்
ஆசையுடன் வளர்ந்த மகள்
அன்னையின் சற்குணங்கள்
அத்தனையும் பெற்ற மகள்
அத்துடன் தந்தையின் சாணக்கிய
ஆளுமைகள் குறைவின்றி நிறைந்து
அறிவுடனே வாழ்ந்த மகள்
அன்புடனே யாவரையும் அணைத்த மகள்
பயின்ற அறிவுரைகள் பகல் இரவாய் பேசி
மழலை முதல் மரணம் வரை மகிழ்வித்த உறவு
மங்காத நினைவுகளால் மாந்தரிடம் வாழும்
அண்ணைர் அருந்தவமாய் பெற்றோடுத்த தெய்வமகள் வேணி
அமலனது பாதமதில் அருள்சோதியாவாள்.

அன்பு மாமி யோகம் நரேந்திரன்

VERNY, an Unforgettable Friend

Verny, I never even dreamt in my life that I would be writing this tribute for you. Words cannot express how much I miss you or how much you meant to me! I still hear your voice and your affectionate way of calling me Acca.

I first met Verny in 1986 in London when Thulasi was about 14 months old. It was my husband Navam who invited them to our house. I was surprised to find that Verny was a classmate of my younger sister Ranji at Chundikuli Girls College, Jaffna. From then on, we became very close friends and I never imagined that she will turn out to be another of my younger sisters.

Verny was a caring, affectionate and gracious person. She was always ready to help anyone in need. She was an excellent organiser and always did everything in the background and never yearned for any sort of recognition. Whenever there was a function at the Tamil Sangam or Tamil School, she volunteered to help in the preparation of the catering. Her honesty, simplicity, humility and kindness won her so many friends. She had a good sense of humour and a cheerful manner. Her house was always open to all her relatives and friends. Both her Father and Mother in law were well looked after by Verny till the end. Her hospitality was second to none and she would entertain anyone who visited their home no matter what the time it was. Verny, you rejoiced with us during our happy moments and you shared our grief, crying with us in the darkest hour we faced in 2012 when Navam was taken away from us. For this alone, we will ever be thankful.

Verny had a God given gift for cooking. During Navam's illness she was a great help to me. She would bring daily his favourite dishes, deliciously prepared. Even after his passing away she didn't stop caring for me and the boys. She used to visit our house daily to make sure we were ok and cared for me in her own very special way until her illness took over, for which I will be ever grateful.

Verny has brought up Thulasi well. She reflects her mother's caring, simple, humble and loving qualities. Though she is the only child, Verny has taught her all the necessary household chores. Whatever ups and downs Verny faced she had a cheerful manner and was a tower of strength to her husband Mages. She always made sure that Mages and Thulasi took first place in her life. She worked hard to look after the shop and her home till she was hospitalised. Her death has left a void that cannot be filled.

Her Life will go on in the hearts and minds of those that she has touched.

Friend and Sister,

Mathini Navanayagam

A True Friend

I met Verny about 30 years ago when she moved to Walthamstow. At that time I didn't realise that I gained a true friend. Initially we met each other at meetings and cultural functions etc. Our mutual interests, ideas and the same way of thinking brought us closer. We always shared our happy and sad days together and formed a very strong bond. We shared so many happy days, months and years together.

Everything changed in 2013 when I fell ill. During my treatment period, no matter what, Verny was there to comfort me and she provided healthy meals constantly on the days I underwent chemotherapy.

Then last year she fell ill and her illness was diagnosed at a later stage when she was admitted to hospital. I could understand the pain she suffered even though she hid it so well. When Verny's health deteriorated I really knew how much pain she was in but not knowing how to make her feel better was the most difficult feeling which we all felt during her last days. Verny was taken so suddenly and so shockingly in the prime of her life.

It is HARD to accept the death of a loved one; especially when I didn't have the chance to say goodbye properly. It seems like an irreplaceable part of my world was gone. I never really knew the pain from the death of a friend and what it's like until I was there myself. The pain is unbearable but I look to God because he's the only one who can comfort me.

Verny, you were such a good person and such fun to be with. We laughed out loud for silly things which I cannot explain. You took care of my shopping and tailoring needs in India. Whenever I visited your

place the first thing you would do is insist that I ate something, you touched my heart with your kindness. Verny, you had a wonderful ability to know when to offer advice and when to just listen and support.

When we worked together we have always had an in-depth conversation, which stimulated my brain and brought out the best in me. Verny, you were a true friend, the one I shared anything and everything with getting total honesty from you whether I liked it or not.

Thank you friend, for the concern and understanding you gave abundantly. You were always there for me and you were pretty cool too!!! I am really lucky to have had a true friend like you in my life. Even though death has parted you and you are no longer with us in physical plane, you continue to live in my heart and mind. Verny, the only thing I can do now is to show motherly affection to Thulasi and be there when she needs help and advice.

Your friend,

Saratha Sivagnanasundaram

அன்பு சிநேகிதிக்கு

உமது தங்கமான இதய துடிப்பு நின்றுவிட்டது!

உமது கடமையான வேலை செய்யும் கரங்கள் ஓய்ந்துவிட்டன!

உமது பிரிவு எங்கள் எல்லோரது இதயத்தையும் உடைத்து விட்டது!

கடவுள் என்றும் நல்லவர்களையே முதலில் தன்னிடம் எடுத்து கொள்கின்றாரோ என எண்ணத்தோன்கின்றது.

நல்ல ஞாபகங்கள் என்றென்றும் பொன் போன்றவை என்பது உண்மையாக இருக்கலாம் ஆனால் நாங்கள் விரும்புவதெல்லாம் உமது ஞாபகங்களை இல்லை உம்மை தான்.

உமது வாழ்க்கை அன்பானது, அர்த்தம் நிறைந்தது, கடும் உழைப்பை உள்ளடக்கியது. உமது குடும்பத்தின் மேல் உமது அன்பு மிகவும் உண்மையானது. நீர் எங்கள் எல்லோருக்கும், எங்கள் இனத்திற்கும், எங்கள் மொழிக்கும் என்றும் உம்மால் முடிந்த அளவு சிறப்பாக உதவி செய்தீர். நாங்கள் எல்லோரும் உம்மை என்றென்றும் நினைத்துக்கொண்டே இருப்போம்.

நீர் படுக்கையில் இருந்து கடைசி இரண்டு வாரங்களில் நாங்கள் உமது கட்டில் அருகே இருந்த பொழுது எங்கள் இதயமும் மனமும் உடைந்து போயின. எங்களால் உம்மை உயிரோடுருக்க வைக்க எதுவும் செய்ய முடியவில்லை என்பது இன்னும் ஓர் ஆதங்கமாகவே எம்மனதில் இருக்கின்றது. உமது உடல் பலவீனம் அடைவதையும் நீர் எங்களை விட்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகி போவதையும் கண்ணீருடன் கண்டு மனம் உடைந்தோம். ஆனால் எங்களுக்கு தெரியும் நீர் இனிமேலும் எங்களுடன் இருக்க முடியாதென்று.

எங்களின் துயரை எங்கள் வாய்க்களால் சொல்லவும் முடியவில்லை. எங்கள் இதயங்களால் கூறவும் முடியவில்லை ஆனால் கடவுளுக்கு தான் தெரியும் எவ்வளவு தூரம் உமது பிரிவால் தவிக்கின்றோம் என்று.

நீர் என்றென்றும் ஒரு நல்ல சிநேகிதியாய், ஒரு நல்ல சகோதரியாய், ஒரு நல்ல அறிவு கூறும் ஆசனாய் எம் மனதில் நிலைத்திருக்கின்றீர். உமது ஆன்மா நிரந்தர அமைதியில் சாந்தி அடையட்டும்.

அன்புச் சிநேகிதி,

சக்தி வரதலிங்கம்

எங்குற்றாய் வேணி !!

நெஞ்சத்து நெருடலுடன் கண்களை விழிநீர் மறைக்க இதனை எழுதுகிறேன். ஏனோ இடது பக்கம் கனக்கிறது. அங்குதானே இதயம் இருக்கிறது. இதே நெஞ்சக் கனத்தை ஒரு வருடத்தின் முன் நான் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த போது “கலா” சொன்ன செய்தி கேட்டு உணர்ந்தேன். அதனால் சில மணித்துளிகள் உணர்வற்று இருந்தேன். அச்செய்தியை நம்பமுடியவில்லை. வேணி, மகேஸ் - நான். என் கணவர் எங்கள் நால்வருக்கும் இடையான நட்பு முப்பத்தாறு வருடங்களுக்கு மேலானது.

அந்நாளில் இலண்டனில் என்னுடன் படித்தவர்களைத் தவிர எனக்கு இருந்த ஒரே நட்பு வேணியே. நான் Zettlers Poolsல் வேலை செய்த பொழுது எனக்குத் தான் வேலை செய்த நிறுவனத்தில் முழுநேர வேலை எடுத்துத் தந்ததும் வேணியே. எனக்கு என் உறவினரைவிட வேணி - மகேஸின் உறவினரையே தெரியும். அப்படி இருந்தும் இன்னும் மகேஸையும் துளசியையும் பார்க்க நான் போகவில்லை. வேணி இல்லாத அந்த வீட்டிற்கு எப்படிப் போவேன்? அந்த வகையில் நான் கோழையே.

அப்போதெல்லாம் படிப்பதற்காக வந்த தமிழரே இலண்டனில் வாழ்ந்தனர். மிகமிக குறைந்த தமிழரே இருந்தோம். ஆதலால் யாராவது புதிதாகப் படிக்க வந்து இருக்க இடம். சாப்பிட வசதியற்று இருக்கும் விடயம் மகேஸ்வரனுக்குத் தெரியவரும். அவர்களுக்கு எல்லா வசதியும் செய்து கொடுப்பார். மகேஸ் எந்நேரத்தில் எவரைக் கூட்டி வந்தாலும் வேணி முகம் சுழிக்காது வரவேற்று சாப்பாடு கொடுப்பார். அவை மட்டுமல்ல. பிறந்தகுடி, புகுந்தகுடி இரண்டையும் பார்த்தனர். “இறைக்கின்ற கிணறு ஊறும்” என்பதற்கிணங்க உழைத்தது எல்லாம் கொடுத்தனர். அந்தப்பண்பு எனக்கு என் தந்தை தாயை நினைவூட்டும்.

அதனால் நான் 1982 இல் இலங்கை சென்ற போது என் தந்தையிடம் இவர்களை பற்றிக் கூறினேன். அதற்கு அவர் ‘ நெடுந்தீவு தனிநாயக முதலியார் பரம்பரை அல்லவா! அப்படி இருக்காமல் வேறு எப்படி இருப்பர்?’ என்றார். பழம்பெருமை மிக்க குடியில் பிறந்தோர் தமது கொடுக்கும் பண்பை விடமாட்டார்கள் என்பதை விளக்க

“வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி

பண்பில் தலைப்பிரித்தல் இன்று”

என்ற திருக்குறளையும் கூறி அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இருக்கும் உறவு முறையும் சொன்னார். நட்பில் இணைந்தோம். ஆதலால் எங்கள் நட்பே தொடர்கிறது.

வேணி! உமது முகத்தில் என்றும் மாறாது இருந்த ஒரு சிரிப்பு, வாங்க சிவா! தமிழரசி சுகமா? என்று கண்கள் விரிய வரவேற்கும் பங்கு, ஊர் வம்பு பேசாத பண்பு, மகளாய், மனைவியாய், மருகியாய், அக்காவாய், அண்ணியாய், தாயாய் எல்லோரையும் அரவணைத்து பழகிய தன்மை, எளிமை, கண்டிப்பு யாவுமே என்னைக் கவர்ந்தது. உமது நட்பு உழுவல் நட்பு - பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வரும் நட்பு, மறுமையும் தொடரும் என நம்புகிறேன்.

“வெண்ணிலா மதிசூடும் வேணியன்

தண்ணிலா பத்தாம்நாடி சென்றனையா!

எங்குற்றாய்! வேணி! சொல்வாயா?

தமிழரசி சிவபாதசந்தரம்

என்றும் என் நினைவுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என் இனிய நண்பியின் சில நினைவலைகள்.

எனது நண்பியைத் துரதிஸ்ரவசமாக கடந்த வருடம் இழந்து விட்டேன். எப்பொழுதும் என் நினைவுகளில் அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். உறவுகளில் மிகவும் உன்னதமான உறவு நட்பாகும். அந்த நட்பானது எல்லோருக்கும் எல்லோர் மீதும் வரமாட்டாது. அதற்கென சில தனி இயல்புகள் உள்ளது. நாம் யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத விடயங்களையெல்லாம் நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வோம். எந்த உறவாக இருந்தாலும் உண்மையாக பாசம் வைக்கும் போது தான் அது நம்மை தேடிவரும். ஆனால் நட்பு அவ்வாறல்ல. அது தானாக ஊற்றெடுக்கும். நாங்கள் அணை கட்டவும் முடியாது. எத்தனை நாட்கள் பழகினோம் என்பது முக்கியமல்ல. நாம் எவ்வாறு பழகினோம் என்பது முக்கியம். நட்பானது உண்மையானது. இவ்வாறு நான் இங்கிருந்த காலங்களில் உண்மையாகவும் அன்பாகவும் பழகிய என் நண்பியை இழந்து விட்டேன்.

அவரைப்பற்றி நான் எதனை எழுதுவதென சற்று நேரம் யோசித்த போது அவருடன் பழகிய ஒவ்வொரு பொழுதுமே எனக்கு மகிழ்ச்சியை தந்தது. எனது நினைவுகளில் வந்தது. அவருடன் பழகிய போதெல்லாம் எனக்கு உண்மையான மகிழ்ச்சியும் நிம்மதியும் திருப்தியும் இருந்தது. இன்று அந்த நட்பை இழந்து விட்டேன் என நினைக்கும் போது என் இதயமானது பாறாங்கல்லாய்க் கனத்துள்ளது. நான் அழைக்கும் போதெல்லாம் எனக்காக தயாராக இருப்பார். தற்செயலாக எனக்கு ஏதாவது உடம்பிற்கு இயலாது போனால் என் நண்பி என் முன்னே நிற்பார். எனக்கு செய்ய வேண்டிய அத்தனை உதவிகளையும் முன்னின்று செய்வார். உணவுகள் செய்து தருவதில் இருந்து என்னை வைத்தியரிடம் அழைத்துச் செல்வது வரை செய்வார். அவர் எனக்கு செய்த உதவிகளுக்கு என்ன கைமாறும் என்னால் செய்யவும் முடியாது. அதுமட்டுமன்றி எனக்கு செய்வதற்கு சந்தர்ப்பத்தைக் கூட வழங்காது மிகவும் விரைவாக எங்களை விட்டுச் சென்று விட்டார்.

வலிக்கும் இதயத்திற்கு ஆறுதல் கூறுவதற்கு என்னிடம் வார்த்தைகளும் இல்லை. கண்களால் பார்க்க முடியாத நண்பியை என் உள்ளத்தால் பார்க்கிறேன். காலங்கள் முடிந்து போகலாம். ஆனால் நமது நட்பு என்றும் வாழும். உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கிறேன்.

அவரது இழப்பினால் வாடும் அவர்களது குடும்பத்தினருக்கும் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தினை மீண்டும் தெரிவிக்கிறேன்.

வாசுகி சிறீதரன்

உள் ஒன்று வைத்து புறம் ஒன்று பேசா நட்பு வேண்டும்

A friendship that speaks the truth in one's mind, not that what tells us the opposite, is what one needs life. One of the wealth that we all shared with Verny was her true friendship. Rathy, Saro, Ruby and I, we all enjoyed a good friendship with Verny when we were working together at TCHA. There were several occasions where our colleagues would point to us and ask how it was possible that they had never seen us arguing with each other. The answer of course is Verny, who kept us together with a mind that speaks nothing but truth. Her sincerity and affection for friendship, which I believe is an infectious but rare quality is what kept all us together.

When we were down Verny would always make us a nice cup of tea and offered it to us with a vadai or a roll. She would never question or tell us what we should do but she was always happy to guide us to do the right things. Verny was a very caring person, who always had everyone else's best interests in her heart. But she has never shied away from standing up for a just cause or standing against an unjustifiable action until they corrected themselves.

It is the cruelty of the fate that it has cut short the life of a wonderful and humble human being who made it as her life's mission to help the vulnerable those who couldn't help themselves.

Verny's kind smile and the mind that speaks the truth will be with us for ever.

Verny, you guided us to:

Act Justly

Love tenderly

And walk humbly with our God

May your soul rest in peace

Rathy, Saro, Ruby & Mary

வேணி அக்கா !

இயற்கையின் மாற்றத்தால் பூக்களின் நிறமோ மணமோ மாறுவதில்லை. அதே போல் தான் வேணி அக்காவும். நான் பார்த்த நாள் தொடக்கம் (28 வருடங்கள்) இறக்கும் வரை அக்காவின் மனமோ, முகமோ, முகத்தின் புன்னகையோ மாறவே இல்லை. உயரத்தில் இருந்த போதும் சரி சடாரென்று விழுந்த போதும் சரி அவவின் முகத்தில் எந்த மாற்றத்தையும் நான் காணவேயில்லை. இது எத்தனை பேருக்கு சாத்தியமானது. அமைதி, சாந்தம் ஆனந்தம் இவையே வேணி அக்கா. மாற்றம் அடையாத வைராக்கியம்.

உங்களுடன் பழகிய நாட்கள் அற்புதமானவை. யாரைப் பற்றியும் குறை கூறாத வார்த்தைகள். யார் எப்போது வீட்டிற்கு வந்தாலும் சாப்பிடுங்கோ சாப்பிடுங்கள் எனனும் விருந்தோம்பல் உங்களை விட்டால் வேறு யாருக்கும் வராது வேணி அக்கா. உங்கள் சகோதரர்களை போலவே எங்களையும் பார்ப்பீர்கள். இவ்வுலகை விட்டு நீங்கள் போனாலும் உங்களின் வாழ்க்கை எனக்கு ஒரு பாடம் அக்கா.

இவ்வுலகுக்கு வந்தீர்கள். அழகாய் வளர்ந்தீர்கள். அன்பான கணவனையும் அழகான குழந்தையும் பெற்றீர்கள், ஆனந்தமாய் வாழ்த்தீர்கள். சோதனைகளை வென்றீர்கள். மன வைராக்கியத்தோடு இருந்தீர்கள். மனக்கலக்கத்தோடு சென்றீர்கள்.

நிச்சயம் கடவுளின் கரம் உங்களை வரவேற்றிருக்கும் அக்கா.

உங்கள் ஆத்மா சாந்திக்காக பிரார்த்திக்கிறோம்

ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி

ஆனந்தி குகச்சந்திரன்

My friend Verny

When I think about my dearest friend Verny, I always remember the day I came to England. At that time Bala and I were newly married and living on the same road (Wilberforce Road, Finsbury Park) as Verny and Mageswaran. Both came to visit us and I had mentioned to Verny that I would have to start working as soon as possible. Four days later, Verny found me a job at the company she was working at that time (TKL - Tobacco Kiosk Ltd). At that time my husband was an accountancy student and so my financial support was very essential. I will never forget this act of kindness and this was one of many that followed in the thirty years of friendship we had.

On those days we didn't have many relations or friends in England and Verny & Mageswaran were one of the few we had. Bala used to go to college and work during weekends and I used to stay at home by myself when I wasn't working. Mageswaran was the only one who had a car amongst our friends and one of my fondest memories is when they used to take me with them whenever they would go shopping or visit their friends. I used to wait anxiously for their call excited about where or what we would do that day.

Verny was a social butterfly. I still remember that whenever I would go to their place, there would always be people around, even when it was very late in the evenings. Verny would happily cook and entertain the visitors, even though she was exhausted from working two different jobs. She was an excellent cook and very quick! Within minutes she would finish her cooking. Never once did I see Verny tired or unhappy. I

always admire both Verny & Mageswaran and believe they were made for each other.

When both our families started to grow, we moved houses and we didn't keep in contact as much as before. However whenever we met each other at any occasions, it would be like no time had passed and we would have a great catch up like old times.

I will always remember Verny as my guide, friend and looked at her as a loving sister. I have only come across a handful of people like Verny and Mageswaran who go out of their way to help others without any expectations. I also know there were so many people like me who have been blessed to call Verny a friend. I hope and wish all the good things Verny did in her short life will turn into blessings and shower upon her lovely daughter Thulasi.

We can be sure that she is now happy wherever she is and that she will be guiding Thulasi in leading a wonderful happy life. We all know that, she will always be here with us, shining on us and looking over us forever. I hope and wait for the time I meet her again. Rest in peace my dearest friend.

Rajani Bala

Verny was not only a leader to her family but she was also a friend to anyone she would meet. Her influence lives not only through her family but anyone she shared her time with. I studied ALevel with Mageswaran in 1972 and that is how I came to know Verny. If I needed to meet up with him, without doubt he could be found wherever Verny was. Throughout all the days I have known her, I have seen her be happy, jolly, mad even but never have I seen her holding her head down.

There are so many days that I can bring back in memory that just stands out whether it be from the days in Sri Lanka helping their love blossom or in England when we all lived in the same house. From the first day I met her, she talked to me with the level of comfort as though she had known me for years. Her beautiful smile along with her confident stance can only be a positive influence for anyone lucky enough to have known her.

She is a gem lost forever but her brightness will always shine in the hearts of her loved ones, especially her daughter and husband.

As her friend, I will miss her dearly but she will always be in my mind and heart... not as a woman who has vanished, but as a woman who lives in the smallest forms amongst each of us that she had touched.

I wish that was enough to accurately describe how I feel, but it doesn't, not even close. Verny, we miss your laugh and even your jokes. All I have are pictures and memories. The pictures will help me remember your face, full of life and that voice I would recognise anywhere though I wish I had more.

The anniversary day comes with tears and sorrow. I want to remember you with smiles and laughter, honour you with strength and resolve... all we have are memories.

God has you in his keeping... We have you in our heart!

Ranjit and Family

U. S. A.

விருந்தோம்பலில் சிறந்த வேணி அக்கா

வேணி அக்கா எங்களை விட்டுப் பிரிந்து சென்று ஒரு வருடம் ஆகிறது. நாங்கள் அவருடன் சிறு வயது முதலே சேர்ந்து வளர்ந்தோம். பாடசாலைக்குச் செல்வது, மாலை நேரங்களில் கூடி விளையாடுவது என மிகவும் சந்தோஷமாகக் கழிந்த நாட்கள் பல. அந்த இனிமையான நினைவுகள் இன்றும் எங்கள் மனதில் பசுமையாக, ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன.

வேணி அக்கா அமைதியானவர். அதிகம் பேச மாட்டார். கடவுள் பக்தி கொண்டவர். எங்கள் அம்மம்மாவின் செல்லப்பிள்ளை. பணிவானவர். இரக்க குணம் உடையவர். பணிவாக அமைந்த தூய மனமும், இனிய சொல்லும் கொண்டவர்களுக்கு வேறு சிறந்த அணிகலன்கள் எதுவும் தேவைப்படாது. பிறருக்கு உதவி செய்வதனையே ஒரு தொண்டாக அக்கா செய்து வந்தார். அதற்கு அத்தாரும் உறுதுணையாக இருந்தார். அக்கா தன்னைப் பற்றியோ தனது உடல் நிலை பற்றியோ சிறிதும் கவலைப்படாது பிறரின் நலனுக்காக வாழ்ந்தார்.

விருந்தோம்பல் செய்வதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. யார் அவரின் வீட்டிற்கு வந்தாலும், வந்தவர்களை சாப்பிட வைத்தே அனுப்புவார். சில மணி நேரத்திற்குள் விரைவாக பலவிதமான உணவு வகைகள் பரிமாறுவார். அவர் ஒரு நல்ல சாப்பாட்டு பிரியை.

குழந்தைகளிடம் மிகவும் அன்பாகவும், பாசமாகவும் இருப்பார். அன்பை அவர்களிடம் ஒரு செல்ல அதட்டலுடன் வெளிப்படுத்துவார். வேணி அக்கா, எங்களது அம்மா அதாவது அவரின் சித்தியிடம், அபரிமிதமான மதிப்பும் பாசமும் வைத்து இருந்தார்.

எப்போது இந்தியாவுக்கு வந்தாலும் எங்களிடம் வராமல் போகமாட்டார். கடைசியாக வந்தபோதும் கூட, எங்களிடம் வந்து தான் சென்றார். அடுத்த வருடம் திரும்பவும் வருவேன் என்று கூறிச் சென்றார். ஆனால் இவ்வளவு விரைவில் அவர் எங்களை விட்டுச் செல்வார் என்று நாங்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அக்காவின் ஆத்மா சாந்தி அடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

நீங்கா நினைவுகளுடன்

உங்கள் உடன் பிறவாத சகோதரி

பாமா ரகுநாத் (India)

என்னுடைய அன்பான வேணி அக்கா

உங்களை பிரிந்து ஒரு வருடமாகின்ற போதிலும் உங்களின் நினைவுகள் இன்னும் பசுமையாக எங்களுடைய மனதில் ஆழமாக பதிந்துள்ளது.

“பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு அணியல்ல மற்றுப் பிற” என்ற திருவள்ளுவரின் குறளிட்டு அமைய நீங்கள் பணிவுடனும் மற்றவர்களை புண்படுத்தாது இன்சொல் பேசுபவராக வாழ்ந்தீர்கள்.

நீங்களும், ராசா அண்ணாவும் உதவி என்று வருவோரிட்கு முகம் கோணாமல் அன்புடன் வரவேற்று அவர்களிற்கு உரிய உதவிகளை செய்வதிலும் விருந்தோம்பலிலும் என்றென்றும் உங்களிட்கு நிகர் நீங்களேதான். எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். “வேணியா? சாப்பாடு தந்துதான் விடுவா என்று”. அந்த பெருமை உங்களுக்குதான். இதை நானும் முயற்சி செய்கிறேன் விருந்தோம்பலிற்கு. முடியவில்லை.

நான் 10ம் வகுப்பில் இருக்கும்போது, யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வேணி அக்காவுடன் நெடுந்தீவு சென்றிருந்தேன். அங்கு எனது பெரியம்மா எங்களுடன் வராததால், வேணி அக்கா தான் எல்லோருக்கும் ருசியாக சமைத்துத் தந்தார். அந்தச் சிறுவயதிலும் பொறுப்புணர்வோடு நடந்தார். ஒன்றாக வளர்ந்த எங்களிற்கு பல ஞாபகங்கள் இருந்தாலும், இதை நான் அடிக்கடி நினைவுகூருவது உண்டு.

என்னுடைய திருமணத்தின் போது, என் தாய் தந்தை வரமுடியாத நிலையில், அவர்கள் இடத்தில் நின்று நடாத்தி தந்தது என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாத விடயம்.

வேணி அக்கா, உங்களை காலன் எங்களை விட்டு விரைவில் பிரிந்தாலும் உங்களின் ஆத்மா எம்மோடு எப்போதும் இருக்கும்.

அன்பு தங்கை பூமா மனோகரன் (Canada)

நேர்மை உண்மை உறுதி உயிரற்றுப் போனதே.

ஓர் அதிகாலை வேளை சென்னையில் இருந்த என்னை இலண்டனில் இருந்த மைத்துனர் தொடர்பு கொண்டு வேணியக்கா மிகக் கடுமையான நிலையில் வைத்தியசாலையில் இருக்கிறார். உடனே வரமுடியும் என்றால் வரவும் என்று விம்மிய குரலில் பேசினார்.

போடா அது ஒன்றும் நடக்காது. தொலைபேசியை வை என்று வைத்துவிட்டேன். ஆனாலும் என் நினைவுகள் வேணியக்காவை சுற்றிச் சுற்றியே வந்து கொண்டு இருந்தது.

அவரது மிடுக்கு, ஆழமை, அந்த இனிய புன்னகை எல்லாமே என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டே இருந்தன. உணவைத் தொட கைகள் மறுத்தன. உறக்கத்தை கண்கள் வெறுத்தன. பாசமிகு எனது அக்காவைப் பார்த்து விட வேண்டும் என்று இதயம் துடித்தது

மறுநாள் காலை அதே தொலைபேசி அழைப்பு அழுகுரல். குரலின் தொனி விடயத்தை விளக்கியது.

எமது குடும்பத்தின் பெரும் சொத்தாக இருந்து நேர்மை தவறா மக்கள் தொண்டால், இங்கிலாந்துக்கு அகதியாக வந்த எம்மை போன்றவர்களின் வாழ்வில் ஒளியேற்றியதுடன் தன் உறவுகள் பிறர் என்று பாராது அவர்களது துயர் அறிந்து பலரையும் இங்கிலாந்து அழைத்து வந்து பல்வேறு குடும்பத்தினரது வாழ்விலும் வசந்தத்தை ஏற்படுத்தியவர்.

நிச்சயம் இறைவன் தனது பாசமிகு கரங்களால் வருடியபடியே தான் அவரை அழைத்து சென்றிருப்பார்.

எனினும் அவர் உயிர் பிரியும் சமயம் அவர் அருகில் நான் இல்லாமல் போய்விட்டேன் என்று ஆதங்கம், வேதனை என் உயிர் உள்ளவரை இருந்து கொண்டே உருக்கும்.

அவரது ஆத்மா சாந்தியடைக!

என்றும் அக்காவின் தம்பி
செல் வரட்ணம் சுரேஸ்

என்னுடைய அப்பாவின் அன்புப் பெரியண்ணாவின் அன்புமகள்தான் வேணி அக்கா. எனக்கு வேணி அக்காவை இந்தியாவில் நான் படித்த காலத்தில் தான் முதல் முதலாகப் பார்க்க முடிந்தது. அப்போதிலிருந்து வேணியக்கா எங்களைப் பிரிந்த காலம்வரை நாங்கள் மிகவும் அன்பாக இருந்தோம்.

வேணியக்கா எங்கள் குடும்பத்தின் முதல் மகள், சித்தப்பாக்களதும் மாமிமாரினதும் செல்மைகள் எங்கள் எல்லோரிலும் பாசமான மிகவும் பொறுப்பான அக்கா /மச்சான். எல்லோரிற்கும் வழிகாட்டி. வேணியக்கா சொன்னால் நாங்கள் எல்லாருமே கேட்டு நடப்போம்.

எனது வாழ்க்கையின் இருண்ட காலங்களில் என்னை மிகவும் அன்புடன் அணைத்தது மட்டுமல்லாமல் எனக்கு இந்தியா போகும்போதெல்லாம் சாத்திரம் பார்த்துக்கொண்டு வருவா. என்னுடைய குறிப்பை வாங்கிக்கொண்டுபோய் எனக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் என்ன பலன் என்பதை புத்தகவடிவில் எழுதிக்கொண்டுவந்து தந்தா. என்னை மட்டுமல்ல எங்கள் எல்லோரின் குடும்பங்களையும் விழுந்திடாமல் பார்த்துக் கொண்டா என்பது தான் உண்மை.

எங்கள் எல்லோரிற்கும் வேணியக்காவின் அன்பு பலமாய் இருந்தது. அவளின் அன்பை நாங்கள் மிகவும் அனுபவித்திருக்கிறோம். இப்போ இழந்து தவிக்கிறோம். எங்கு கொண்டாட்டங்களுக்குச் சென்றாலும் நாங்கள் வேணி அக்கா, ரமணி அக்கா எங்கே இருக்கிறார்களோ அங்கே தேடிப்போய் இருந்து கொள்வோம். அப்போது எங்களிற்கு அமைதியும் சந்தோசமும் இருக்கும். எங்கள் எல்லோரின் வீட்டிலும் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் வேணி அக்கா தான் முதலாளாய் வந்து முழுப்பொறுப்பையும் எடுத்துச் செய்வா.

கடவுள் எதற்காக எங்கள் வேணியக்காவை இவ்வளவு இளமையில் எங்களிடமிருந்து பறித்து கொண்டாரோ தெரியாது. வேணி அக்காவையும் பெரியப்பாவையும் இழந்து தவிக்கும் பெரியம்மா குடும்பத்திற்கும் துளசி ராசா அண்ணா அனைவருக்கும் கடவுள் தைரியத்தை கொடுத்து அவர்களை வழிநடத்த வேண்டும்.

வேணி அக்காவும் பெரியப்பாவும் மீண்டும் எங்கள் குடும்பத்தில் பிறப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் நாங்கள் எதிர்பார்த்திருக்கிறோம். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தி அடைய இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

தங்கை சூட்டி (Sureshini Selvaratnam)

வேணியக்கா

பட்டொளி முகமலர

பரிவுடேனே வாவென்றெம்மை

திட்டிடாமல் திட்டியாங்கே

திணறடிக்கும் பாசக்காறி

கட்டாயம் உண்ணவைப்பார்

கருத்தாலே எண்ணவைப்பார்

மட்டில்லா நேயத்தாலே

மற்றவரை மிஞ்சிடுவார்

கெட்டித் தனத்தில்பெரும்

குடும்பத் தலைவிஇன்னார்

பட்டிதொட்டி மெச்ச

பார்புகழ் வேணியக்கா

விட்டுப் பிரிந்த துயர்

வாட்டுகின்ற வேளையிலும்

வட்ட மதியுறையும்

ஆன்மாவை வாழ்த்துவமே.

அன் புடன் தம் பி அமிர்தரட் ணராஜா கண்ணப் பன்

என் மீது பாசம் பொழிந்த பெரியம்மாவைப் பற்றி சில வரிகள்.....

அன்பையும் பாசத்தையும் அள்ளி வழங்கிய எனது பெரியம்மா இன்று எங்களுடன் இல்லை என்ற நிலைமை எங்கள் எல்லோரையும் ஆழ்ந்த துயரத்துக்கு ஆளாக்கி விட்டது. பெரியம்மா மிகுந்த அன்புள்ளம் கொண்டவராக எல்லோரையும் அரவணைத்து பாசம் காட்டுபவராக எங்கள் எல்லோரது மனதிலும் நீங்காத இடம் பிடித்துள்ளார்.

நான் இலங்கையில் பிறந்த பொழுது பெரியம்மா லண்டன் மாநகரில் வசித்து வந்தார்கள். எனது பத்து வயது வரையிலும் அவரின் பாசத்தை நான் உணர்ந்தவனில்லை. ஆனால் நாங்கள் இந்தியாவுக்கு சென்றதன் பின்னர் தான் பெரியம்மா என்மீது கொண்டிருந்த பாசத்தினைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இந்தியாவில் நாங்கள் இருந்த போது அம்மம்மா தாத்தாவின் பிறந்த நாள் வேறு விசேடங்களுக்கெல்லாம் எல்லோரும் லண்டனிலிருந்து வருவார்கள். அப்போது எல்லோருடனும் இருப்பது எனக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருக்கும். எல்லோரும் ஒன்றாக வந்து நின்றாலும் பெரியம்மாவின் அன்பு கலந்த சுவராஸ்யமான பேச்சுக்கள் எல்லோரையும் கவர்ந்ததாகவே இருக்கும். என்னுடைய ஒவ்வொரு பிறந்த நாளுக்கும் வாழ்த்து கூற பெரியம்மா மறக்கமாட்டார்கள். பெரியம்மா எல்லோரிடமும் அதிக அன்பும் அக்கறையும் செலுத்துவதை நான் உணர்ந்துள்ளேன். நான் படித்து இன்று ஒரு நல்ல நிலையில் இருப்பதற்கு பெரியம்மாவின் ஆதரவும் எனக்கு பெரிய உறுதுணையாக இருந்தது. லண்டனில் வீட்டிற்கு தொலைபேசியில் கதைக்கும் போதெல்லாம் என்னைப் பற்றியும் விசாரிப்பார். நான் வீட்டில் இருந்தால் என்னுடனும் கதைக்கும் போதெல்லாம் கவனமாக படிக்க வேண்டும் வளர்ந்து நல்லவனாக வரவேண்டும் என்றெல்லாம் அறிவுரைகள் சொல்லுவா. நான் படித்து நல்ல நிலையில் வாழ வேண்டும் என்பதில் பெரியம்மா மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தா என்பதை அவ எனக்கு கூறும் அறிவுரைகள் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

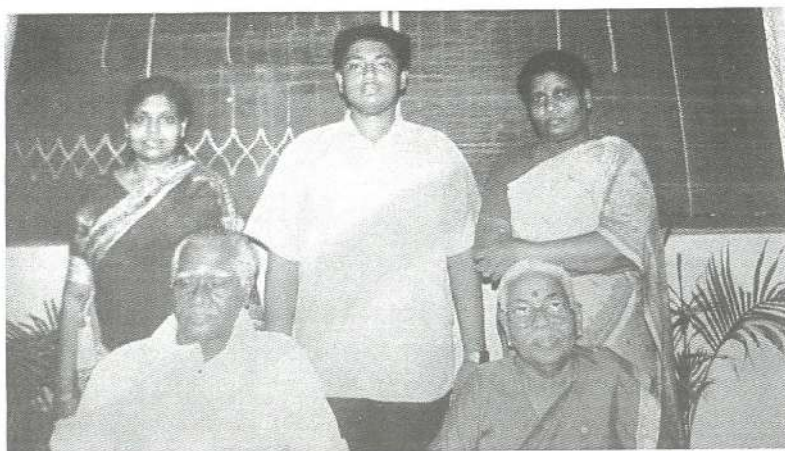
நாங்கள் இலங்கை வந்தபோது எங்களை வழியனுப்புவதற்கும் வந்திருந்த பொழுதுதான் நான் பெரியம்மாவை கடைசியாகப் பார்த்தேன் நாங்கள் இலங்கை வருவதை பெரியம்மா பெரிதும் விரும்புவதில்லை. அங்கிருந்தால் நல்லது என்றும் தானும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தா. ஆனால் நாங்கள் இலங்கை வந்ததும் அவர் இங்கு வராமல் இறைவனடி சென்று விட்டா நான் இந்தியாவில் கடைசியாகப் பார்த்த பெரியம்மாவின் அந்த சந்தோசமான முகம்தான் இன்னும் என்மனதில் நிழலாடுகின்றது. நாங்கள் இலங்கை வந்து காலங்களில்

பெரியம்மாவும் நோய்வாய்பட்டு திடீரென இறைவனடி சென்று விட்டா. அவரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எப்பொழுதும் இறைவனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே இருப்பேன்.

ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி

உங்களின் அன்பு மறவா மகன்

மதன்

Verny Athai

Verny Athai is a very special person in our family, as she was the wife of our Periyamama. Although I met her in India in 1993, my earliest memory of her is when we first arrived to the United Kingdom in 1994 and she welcomed us with open arms into her home.

Upon marrying my Periyamama, Verny Athai came to England. She was a young, intelligent aspiring woman and unlike many young women at the time, she decided to do something

different with her life. Not only was she working multiple jobs full time, she also volunteered for many years and worked with many

community organisations mainly based in the London Borough of Waltham Forest where there was a large influx of Tamil migrants who fled Sri Lanka due to the war. She was truly a selfless, kind hearted and inspiring woman, and I feel privileged to have had the time to spend with her.

Among her many talents, Verny Athai was especially good at preparing delicious food, in particular her mutton curry. She was always one to successfully manage multiple tasks at any one time. She was a caring and supportive wife, a loving and nurturing mother, and a considerate and inspiring aunt to many. She was also always ready to have a good joke and laugh with us, her nieces and nephews. Periyamama and Verny Athai have

raised a very talented daughter who is involved with our Tamil culture. Many of Verny Athai's qualities can be seen in her daughter, our cousin. Thulasi machal is a strong, considerate, caring, respectable and very talented young woman to whom many of our family members and others all look up to.

During her final few days with us, Verny Athai held strong and kept a brave face. She did not want to hassle anyone and cause any inconvenience. I would go to visit her every day at hospital to see how she was doing and ask about her health. However, her concern was whether I had eaten and rested well. She was definitely a fighter till the very end.

Unfortunately, Verny Athai is no longer with us. I believe she has moved to a better place, to be closer to God. Verny Athai has made some sort of positive impression on each and every one of our lives, and it is important we learn to do as she did: 'To help and treat others as we wish to be treated' and 'Happiness is appreciating what you have'.

We will always remember Verny Athai. You will forever be missed. May your soul rest in peace.

Om Shanthi. Om Shanthi. Om Shanthi.

Pirabu Sothirajah
Nephew

Periyamma

When Amma first called me at the end of August last year to tell me that Periyamma was in hospital, three weeks before she passed away, none of us could have predicted what followed. The news came out of the blue and as a family we lived it in a denial filled daze. It is only through the months since that the reality of her passing has set in, as we feel her great absence in her home, at family gatherings and in our future plans. We have celebrated weddings and also sadly lost our grandfather this year. In all these ups and downs, there has been a vital piece missing in our family jigsaw.

The only comfort, the sliver of silver lining in this greyest of clouds, is that she was not made to suffer for months, something we all knew she dreaded and would have hated.

My earliest memory of Periyamma was when they would visit us when we were living in France. To be honest I don't remember much aside from the huge bag of sweets and chocolate she would give us but of course at that age, there wasn't anything better.

Things didn't change when we moved to London and we spent our first years here living with them and enjoying all the free sweets from their shop. When we moved, it was only to the road next to theirs. My sisters and I have endless memories of Periyamma including our never ending shopping trips with Amma and Periyamma's joint BHS account, our shared trips to see Ammamma and Thatha in India and the countless times we have wondered how Amma and Periyamma turn up to events in matching saris, despite claiming it wasn't planned.

As we grew older and life became busier, these times together became less frequent and those memories now, more precious.

Periyamma was the fashionable, no nonsense, sarcastic and funny sister and although I should write about the person she was and the love she created for those around her, writing about her in the past tense is more difficult that I realised.

Thulasi akka, you were Periyamma's princess and her whole world. I don't think would have ever had a conversation with her without hearing your name more than a few times. Both Periyamma and Periyappa dedicated their lives to make yours the best that it can be, regardless of the ups and downs you have all faced. Although I can pick from hundreds of moments to reflect on the love Periyamma had and will always have for you, I hope you will forgive me for choosing to write about one of the last.

We were sitting next to Periyamma on Sunday night (13/9/15), and the doctor had just left the room having asked you to decide how we should proceed with her care. I could see you were struggling with the feeling of not wanting to give up on her but at the same time, wanting her to be as comfortable as possible. It was literally in the middle of you explaining this to Periyappa and asking his opinion, that Periyamma decided to leave us. I truly cannot think of a better example of how she has always looked out for you both; saving you from making one of the most difficult decisions you would be asked to make. I hope that as painful as that moment was and will be, that it serves as a reminder as to the woman, mother and wife that she was.

I cannot pretend to even understand what you are going through, and I know that a mother is irreplaceable. However, I hope that you know, that to myself, my sisters and our cousins, you are our sister, and to your chithies, chithappas, mamas and athais- you are their daughter.

Periyamma, I am glad that my last days with you were spent at a sleepover at the hospital, just like we have done at your house on numerous occasions. Sadly this time, we weren't lucky enough to

have your cooking, and the 3am take away certainly reminded me of this.

I hope that you rest in peace knowing that your sisters, brothers, nephews and nieces will do all they can to make sure your Thulasi is always smiling and continues to be the happy, successful and accomplished

woman you have made her into. Rest in peace and I hope that when I see you, you will still be the sarcastic, funny and cool Periyamma you always were.

Although Thulasi akka and Periyappa will always live with the scars of this loss, there is still so much to see, to do and to experience until we see her again, and I hope they both manage to do this with the vigour with which Periyamma lived her life.

Loving niece,

Sophia Rajenthiran

Verny Periyamma's sudden passing was impossible to fathom, let alone endure. It is still a challenge to accept that a year has gone by with her no longer with us, and she has left a dent in all our hearts to be filled by our beloved memories of her. Periyamma was remarkable in so many ways, especially through her kindness. From her visits to Canada, we will always remember by how much she loved and cared for our mother. We got to see their bond, their many laughs, the way Periyamma guided and encouraged my mother. She was always a loving foundation

of support and solace for our mother. Our mom still carries with her the 50th bday card Periyamma had given her where she still called amma her "baby sister". We miss her immensely and Periyamma's beautiful memories, and the presence she left behind will always remain in our hearts.

Vinotha Veerasingam (Niece)

எங்கள் அன்பு பெரியம் மாவிற்கு...!

எங்கள் வாழ்வில்
வசந்தம் ஊட்டிய அன்னையே
ஊருக்காக உழைத்த உத்தமியே
பார் முழுதும் கதறி அழுதனர்
ஏனம்மா நீங்கள்
உறங்கிப் போனீர்கள்
சிறப்புப் பெற்று
சிறுவயதில் இருந்தே
பொறுப்பு மிக்கவராய்
செயல்பட்டு வந்தவேளை
பொறாமை கொண்டு
பொறுமை இழந்து
போனானோ ஆண்டவனும்
மீளாத நோய் - ஏன்
தாயே வந்து சேர்ந்தது
தாளாத்துயரம் கொண்டு
துடிதுடித்து நாமிருக்க
மீளாத்துயில் கொள்ள வந்ததோ
மனம் உமக்கு

எம் பெற்றோரின் விருப்பிற்காய்
திருமணம் என்றும் சீர்பெற
புலம்பெயர் வாழ்வில்
பெற்றாராய் - பெற்ற அன்னையாய்
பொற்கரம் நீட்டி
இருகரம் இணைத்து
புதுப் பொலிவுடன்
பூத்துக் குலுங்க வைத்த தாய்
நிறைவான ஆசி தந்து
வாழ்த்தி வழிகாட்டினீர்
எம் அம்மாவாய்
என்றும் எம் மனதில்
இனிப்பான பேச்செல்லாம்
இனியெப்போ கேட்போம் நாம்
துணிவான செயல்களெல்லாம்
துவண்டிடுமோ எமக்கெல்லாம்
மறவாதே எம்முள்ளம்
மானிட வாழ்வினிலே

இறக்காதே நீங்கள் செய்த
 சீரிய செயல்களெல்லாம்
 அழுது நிதம் நனைந்து
 ஆறுதல் கூறி
 தேற்றிக்கொள்ள
 விழுதுகளாக நிறைந்து வேர்கொள்ள
 தொழுது தினம் நினைக்கின்றோம்
 ஆண்டொன்று ஆனதுவோ
 உமக்கின்று -
 தூங்கிக் கொள்ளம்மா
 ஆண்டவன் அடியில் ...

உங்கள் பிரிவால் அதிர்ந்து தினம் துடிக்கு
 ஜெயந்தி சாந்தன்
 (இராசரத்தினம் அம்பிகா பிள்ளைகள்)

Our Perryatthai, Krishnaverny Mageswaran, was a lovely woman who we miss greatly.

She was quite a remarkable woman, and I mostly found out about all her amazing work far too late - at her funeral. To me though she was a warm, witty and generous woman with a welcoming smile on her face. She was my aunt - the eldest matriarch after my maternal grandmother.

I spent one of those complex transient years between childhood and adolescence with my aunt, uncle and cousin. It must have been quite difficult to take a child into the bosom of your family for a year, yet she cared for me and nurtured me with a warm heart. This is the year I truly got to know my aunt, her delicious cooking, her laughter, her humour.

Mostly I remember her smile, and the quick witted repartees to my brother's banter. I remember her Fish Kool suppers, full of chatter, noise and laughter. I miss her in little ways that cannot be put into words - and so does the rest of the family. She was a strong independent woman who will remain one of our strong female role model in my family. A phenomenal woman mirroring Maya Angelou's poem.

Raji Varadarajah (Niece)

To my Athai,

You are the sort of woman that a young man can learn a lot from. Apart from my mother, she was the only other that had a complete equal outlook on how to bring children up whether they were male or female. A strong feminist

Her attitude towards me was an eye opener for most people who witnessed her quick-witted responses to my cringe worthy comments. The banter between us was unbeaten. It was so profoundly funny to the point that it made some jealous. She always had time for me, regardless of how silly or idiotic I was.

She was a kind and warm-hearted woman, but that shouldn't be mistaken for weakness. People just didn't mess with Athai – she was bit of a Don in my eyes.

She taught me important lessons as I was growing up. Particularly with regards to family politics, how I should have handled myself in certain situations and also how to step back and make the best of situations. These I will never forget.

Above all else I think I will miss her nakkal remarks and how she would actually bother to make mutton curry for me even though everyone else in the house was vegetarian. I feel that I've lost someone that my future kids would've learned a thing or two from.

I hope she's smiling and taking the mick out of me (with love of course) from up above. Because let's be honest that's what she'd be doing if she was sitting next to me...

Raj Varadarajah (Nephew)

There are some people we call our friends and there are some friends we consider to be our family.

Though we were not related by blood, Verny Aunty, Mages Uncle and Thulasi were our family. They have always been there for us through the good and the bad for more than 30 years. There has not been a family event without Verny Aunty's presence.

Verny Aunty was such a kind, generous and loving person. She had a cheeky smile which I can still see when I close my eyes. She had a warmth about her making it very easy for us to confide in her and share our problems with her.

She would always encourage my Acca, Thambi and me to work hard and achieve our goals. She was extremely supportive of our passion for dance and always believed in us. Verny Aunty would be sitting on the front row cheering us on at all of our performances. Of course, our Thulasi would be dragged along with her too.

We have had a few family vacations together. I especially enjoyed our trip to India in 2005. Thulasi's birthday came up during the trip and Mages Uncle had organised a party inviting his business contacts. We did not know any of them and so instead of mingling with them, Verny Aunty came and sat with me and Thulasi. She gave a very loud and comical yawn stating how bored she was and we just couldn't stop laughing. Though she was an adult, she was still a kid at heart making lots of jokes and not taking everything so seriously.

Verny Aunty had been ill for a while but she never let it get to her. She had continued to remain strong and positive and always put other people's needs before her own.

Verny Aunty, if you could hear me now, I would tell you just how much we all miss you, especially your daughter. I know you must be proudly looking down on Thulasi watching her become the strong and independent woman you always knew she could be.

We will love you always and forever. Though you have gone too soon, you always live on in our hearts.

Rest in Peace.

Tharsha Varathalingam

நான் அறிந்த வேணி

தனது இளமையிலேயே இவ்வுலகு வாழ்வை விட்டு விண்ணக வாழ்வை நாடிச் சென்றுவிட்ட அன்பும் பண்பும் நிறைந்த வேணியை மறக்க முடியாது. அதுவும் எனது கணவரின் இழப்புக்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பே இவ்வுலகை விட்டுச் சென்றதை நான் எப்படி மறப்பேன்.

தாயைப் பிரிந்து தவிக்கும் மகள் துளசிக்கும் மனைவியைப் பிரிந்து வாழும் ராசாவுக்கும் மகளைப் பிரிந்து வாடி நிற்கும் தாயார் சற்குணம் அக்காவிிற்கும் ஆறுதல் வேண்டி இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வேணியை சிறுவயது முதல் நன்கு அறிந்தவன் நான். எனது அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய சற்குணம் அக்காவின் மூத்த மகள் வேணி. சற்குணம் அக்கா எனது அம்மாவின் அண்ணன் முறையான சின்னையா மாமாவின் மகள். அம்மாவிற்கு மருமகளா இல்லை சிநேகிதியா என்று தெரியாத ஒரு உறவு அவர்களுடையது. அந்த அளவுக்கு இருவரும் நேசம், பாசம் கொண்டிருந்தார்கள். மருதடி வீதியில் எதிர் வீடுகளில் தான் குடியிருந்தோம். அவ்வப்போது உணவு பரிமாற்றமும் நடைபெறும். அவ்வளவு அன்னியோன்னியம். எனது அம்மாவை அந்தோனியாப்பிள்ளை மாமி என்று சற்குணம் அக்கா அழைப்பதை அறியாப்பருவதில் இருந்த வேணியும் சகோதரர்களும் சந்தனம் மாமி என்று அழைப்பார்கள்.

வேணி சிறு வயதில் மிகவும் அமைதியும் அன்பும் நிறைந்த பிள்ளை. கதை மிகவும் குறைவு. எந்நேரமும் சிரிப்பது அவருடைய சுவாவம்.

மருதடி வீதியில் வசித்த எமது உறவினர்களில் வேணி, அவருடைய சகோதரர்கள், நான், எனது சகோதரர்கள், வேணியின் சித்தி பூமணி அக்காவின் பிள்ளைகள், எனது பெரியம்மா, அன்றியின் பிள்ளைகள் என்று எல்லோரும் ஒரே விளையாட்டுத்தான். பூமணி அக்காவுடன் சேர்ந்து நல்லூர் கோவில் திருவிழாக்கள் எதையும் தவற விட்டதில்லை. நாங்கள் பாவாடை தாவணியிலும் வேணியும் அவரது சகோதரிகளும் பாவாடை சட்டையிலும் சென்ற அழகை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

காலப்போக்கில் நான் மணம் முடித்து கணவருடன் வேறு இடம் சென்றுவிட்டதால் சிலகாலம் நெருக்கம் தடைப்பட்டது. ஆனால் எனது கணவரின் அக்காவின் மகள் ராசா வேணியை மணம் முடித்ததால் மீண்டும் நெருக்கம் ஏற்பட்டது..

எனது கணவரின் பாசத்திற்கு உரிய பெறாமகள் வேணி. துளசி சொல்லக் கேட்டேன், மருது தாத்தா நான் பிறந்த பொழுது அம்மாவிற்கு பத்தியக் கறி செய்து கொடுத்தார் என்று. அந்த அளவுக்கு அன்பு வைத்திருந்தார்.

வேணியின் இறுதி நாட்களில் அவரை காணமுடியவில்லை. அந்நேரம் எனது கணவரும் மிகவும் சுகவீனமுற்று வைத்தியசாலையில் இருந்ததால் வேணியின் இறுதி யாத்திரையிலும் என்னால் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. இத்துயரச் செய்தியை எனது கணவருக்கும் இறுதி வரை தெரியப்படுத்தவில்லை. இப்படி ஒரு கொடுமையை யார்தான் எதிர்பார்த்தார்கள். அன்பும் பாசமும் கொண்ட உயிர்களை இழந்து தவிக்கிறோம்.

துளசி, ராசாவின் மனநிலையிலேயே நானும் இருப்பதால் இழப்பு எவ்வளவு கடினமானது என்றும் அதை யாராலும் ஈடு செய்ய முடியாது என்பதையும் நன்கு அறிவேன். வேணியின் ஆன்ம சாந்திக்கு இறைவனை வேண்டி நிற்கிறேன்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

புஷ்பா மருது குடும்பம் .

உறவு காத்த வாழ்வு.

குடும்பத்தில், உறவினரில், சுற்றத்தில், ஊரில், சமூகத்தில், இனத்தில் என்று, எதிலும் அது சிறந்தது.

நெடுந்தீவில், அந்த ஊரின் ஓர் அடையாளம் அவரின் குடும்பம்.

அந்த ஊருக்கு அறிமுகமானவர்கள், பொதுவாக அறிந்திருக்கும் ஒருவர் 'கொடுவேலி' விதானையார்.

நாட்காட்டிகளிலே, 'ஈழத்து தமிழ்ப் பெண் ஆளுமைகள்' என்ற நூலிலே, இலங்கையின் முதல் பெண் கிராமசபைத் தலைவி என்று, குறிப்பிட்டு அறியப்படுபவர், கொடுவேலி விதானையாரின் மனைவி செல்லம்மா நாகேந்திரர்.

ஆக, அந்தக் குடும்பத்தின் ஒரு தலைமகள், கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன்.

கொடுவேலி விதானையாரின் மூத்த பேரத்தி கணபதிப்பிள்ளை விதானையாரின் மூத்த புதல்வி.

நெடுந்தீவின் அந்த குடும்ப பாரம்பரியம், லண்டனில் மலர்ந்து தொடர்ந்தது.

'குமரன்ஸ்' மகேஸ்வரன் - வேணி வோல்தம்ஸ்ரோவின் தமிழர் அடையாளம்.

நதிப்படுக்கையில், செழித்துப் பெருகிய, அத்தமிழ் நகரின் வாழ்வில், ஒரு குழந்தையின் பராமரிப்பு வேணி - மகேஸ்வரனுடையது.

மொழி சார்ந்த கல்வியில், மத, கலாசார, நல்வாழ்வில் கொண்ட சமூக அக்கறை, இலங்கையில் போராட்ட காலத்து இனஅக்கறையுடனும் காலம் முழுவதும் இணைந்தது.

தனது உறவினர், சுற்றத்தவர், ஊரவர்களுக்கு இந்நாட்டு நுழைவிலும், அவர்கள் பலரின் வாழ்விலும் 'தலைவாயில்' வேணி - மகேஸ்வரன்.

சுக - துக்கங்களில் உலகின் எப்பாகமும் இவர்களுக்கு ஊராக, அயலாக இருந்தது.

ஆக, இப் பெருவாழ்விலும் சோதனை.

அறுபது ஆண்டுகள் என்ற காலச்சக்கரம், ஒரு சுற்று சுற்றிவரு முன்னர் அவர் காலம் முடிந்தது, அவருடைய ஆத்மா சாந்தியடைக.

நோயின் அவதியின்றி, அமைதியாக அவரின் ஆவி பிரிந்ததில், புதல்வி துளசி, கணவர் மகேஸ்வரன் மற்றும் குடும்பத்தவர்கள் ஆறுதல் பெறட்டும்.

- சு. மகாலிங்கசீவம்

(இரங்கல் உரை - 17.09.2015)

I am fortunate to have met Verny's family twenty years ago through her contribution to the organisation Cancer Aid to North East Sri Lanka (CANE). She will always be highly respected amongst our Tamil community for being a reliable friend in a time of need. She was very proactive in preparing various scripts related to the peace struggle back home.

She supported us through my daughters' exams preparations and lead up to their arrangement. A generous lady who will be missed. God bless;

Dr Jayendran Namasivayam & family

Verny is our symbol for the struggle for our motherland and for Tamil women's contribution abroad to be shoulder to shoulder with our people. I knew Verny for over thirty years, who worked tirelessly in many angles for our cause with total dedication, full of admiration and care as a patriot and a mother for many decades. She was a leading light to her family, especially to her beloved daughter Thulasi and her husband. Many of us admired her dedication and her strive whole heartedly. I knew very well that Col. Kittu admired her work and said so on a number of occasions. I cannot imagine an Eelam event where Verny was not present, she was there and everywhere. As such she lives in our heart and our thoughts forever, in our existence.

S. Maheswaran

ஓம்
சிவமயம்

அமரர் திருமதி கிருஷ்ணஷவேணி மகேஸ்வரன் அம்மையாரின்
ஆன்ம சாந்தி குறித்து அன்னாரின் இஷ்ட தெய்வமாகிய
இலண்டன் - வோல்தம்ஸ்ரோ ஸ்ரீகற்பக விநாயகரைப் பரவுதல்

விநாயகர் துதி

ஓங்கார தத்துவமாய் ஒளிர் ஞானப் பரம் பொருளே
நீங்காத பக்தி மிகு நிறை கிருஷ்ணவேணி அம்மை
மாண்பு மிகு நின் பாத மலர்ப் புதங்கள் ஒன்றிணைந்தாள்
ஓங்கு புகழ் கற்பக விநாயகனே ஓம் சரணம்!

வேறு

தனிநாயக முதலி தகுநற் குலச்செம்மல்
உடையார் கணபதிப் பிள்ளை உயர் பேரன்
உலகின் முதன் முதலாய கிராமசபைத்
தலைவி செல்வம் மா-நாகேந்திரரின்
சிரேஸ்ட அருமைந்தன் கணபதிப் பிள்ளை
செயல் சொந்திறன் அரும்பி வழிதிறமை
நெடுந்தீவகத்தின் செப்பவொணா தகமை மிகு
கிராமசேவகராக கிள்ளை மொழி பண்பு தவழ்
ஆசிரியை சற் குணம் ஆற்றல் தகு கரம் பற்றி

வள்ளுவர் சொல் இல்லைத்தின் மாண்புளழில்
தவழ் அன்னை மடிதவழ்ந்த அன்போ அருந்
தவமோ புன்னகை அரும்பும் எழில் பூமகளோ
நாமகளோ மன்னுபுகழ் மாதவனின்
மாதரசியோ அறியேன் மெல்ல நடை பயின்று
மின்னு நவரத்தினமாய் நங்கை
கிருஷ்ணவேணியும் நல்வரனை வேண்டி நிற்ப
நாள்கோள் அனைத்தும் நன்றே அமைந்து வர
சீர்வரிசை சிறக்க தேவலகும் வாழ்த்திநிற்ப!
செப்புநெடுந் தீவகத்தின் திகழ்கறுவ
கிராமுடையார் தேசுமிகு பூட்டன்அயல்
சுற்றம் நெகிழ் சிந்தை உத்தமன் சோர்(வு)
அறியா ஓங்கு) உயர் குமாரசாயி
பத்தினியாள் பார்போற்றும் பண்பின் தலைச்செல்வி
கந்தப் முதலிவழி வந்தகுலக் கொழுந்து
பொன்னம் மா என்று பூவுலகும் போற்றுதிறன்
மன்னுபொறை மாசிலா மைந்தன் மகேஸ்வரனும்
மன்மதனாய் மாலவனாய் மருவதுணை வேண்டிநிற்ப!

யாழ்-நல்லூர்க் கந்தனின் பேரருள் சுரக்க
 நால்வேத அமுதஒலி வானளாவ
 வானவர்கள் பூமாரி பொழிந்து வாழ்த்த
 வாத்தியங்கள் பேரொலிப்ப மகேஸ் வரனும்
 ஈழணையில் பொற்றாலி கையில் ஏந்தி
 எழில்தவழ வேணிஅம்மை மார்பில்தொங்க
 மாலவனும் திருமகளும் இணைந்த காட்சி
 மானிலமே கண்டிலா எழில்பொற் காட்சி!
 இல்லறத்தின் அரும்பரிசாய் இணைந்த செல்வி
 ஏற்றமிகு கணிதத்துறை புலமை சான்ற
 வல்லதிறன் மிகுந்தபேர் ஆசிரியை
 மாண்புமிகு பண்புதவழ் அன்புசொட்டும்
 சொல்லு பொறை அரும்பு உயர் கிருஷ்ண தியும் (துளசி)
 தூய்மை மிகு இவ்வாழ்வின் இமயம் எட்டம்மை
 கிருஷ்ணவேணியரின் ஆருயிரை அந்தகன்
 கவர்ந்து சென்றான் அந்தோ! அந்தோ!!

கற்பக விநாயகனே கருணை தவழ் சிற்பரனே
 உன் பதமே தஞ்சமென என்றும் உனைத் துதி பாடும்
 பக்தி மிகு கிருஷ்ணவேணியம்மை அருள் மிகு நின்
 பொற் பதமே ஒன்றிணைந்தாள்! புண்ணியனே ஓம் சரணம்!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

S. Logarajah
 17.09.2016

ஆத்மா சாந்தி வேண்டி

திருவளருங் கறவையினம் மடிசொரிந்து வழிநெடுக
செழும்பாலைச் சிந்தும் நாடு
திரைவாரி வாரிவந்து வலம்புரிய அரனாகச்
சேர்த்தார்த்து மகிழும் நாடு
மதிவளரும் பொற்சீந்தி லுணவுண்டு நீடாயுள்
மலிந்துயர்கள் மறையா நாடு
மதகுருவர் கன்னியர்கள் துறவிகளை நரிதீன்று
மாபுகழ் விரித்த நாடு
கருவளருங் கலைவாணர் புலவோர்கள் பேரறிஞர்
கணக்காயர் மிகுந்த நாடு
காவலனாம் வெடியரசன் கோட்டையும் பரிப்படையும்
காட்சி தருவதே நாடு
தருவளரும் திருநாடு வருவோரை ஆதரிக்கும்
தன்மையினில் முதன்மை நாடு
தரையில் நிகரில்லாத நெடுந்தீவு எனப்புலவர்
சாற்றிடம் பெரிய நாடே!
எனப் புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடிய தீவு நெடுந்தீவாகும்.

இத்தீவின் இருமரபும் தூய தனிநாயக முதலி மரபில் வாழையடி வாழையென வந்து
திருக்கூட்ட மரபில் பிறந்தவர் தான் அமரர் கிருஷ்ணவேணி மகேஸ்வரன் அவர்கள்.
அதே மரபில் வந்த திரு குமாரசாமி மகேஸ்வரனை என்பவரை திருமணம்
செய்தார். திரு மகேஸ்வரன் இளம் வயதிலேயே இங்கிலாந்து சென்றவர். "இல்லை
என்று வந்தார்க்கு இல்லை என்னாது வாரி வழங்குபவர்". பலரை இங்கிலாந்திற்கு
அழைத்துச் சென்று பல குடும்பளங்களை வாழவைத்தவர். இத்தகைய பல
செயட்பாடுகளையும் நற்குணங்களையும் கொண்டவரைத் தம் வாழ்க்கைத்
துணைவராகக் கரம்பிடித்தார். மகிழ்ந்தார்.

"காதலொருவனைக் கைப்பிடித்தே அவன் காரியம் யாவிலும் கைகொடுத்து" தம்
இல்லைத்தை நல்ஹமாக்கிக் கொண்டார்கள்.

"விடியும் என்று விண்ணை நம்பு. முடியுமென்று உன்னை நம்பு. அனைத்திற்கும்
மேலாக இறைவனை நம்பு"

என்ற கொள்கையுடன் வளமாக வாழ்ந்தார்கள். இவர்களின் இல்லைமாயிய
நல்ஹத்தின் பயனாக அறிவுத்திறனும் ஆற்றலும் மிக்க ஒரு பெண் குழந்தையாகிய

கிரிஷாந்தி (துளசி) பிறந்தார். கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்து இன்று இங்கிலாந்தில் கணித ஆசிரியையாக புகழோடு விளங்குகின்றார்.

"அன்பை மட்டும் கடன் கொடுங்கள் அது அதிக வட்டியுடன் உங்களுக்குத் திரும்பக் கிடைக்கும்" என்றார் அன்னை திரேசா. இப்பொன் மொழியை தம் வாழ்வில் ஏற்று வாழ்ந்தது போல் வாழ்ந்த நற்குடும்பம். "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணி தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கேற்ப வேணி அவர்கள் நன்னெறியில் நின்று கணவனையும் பேணி குடும்பத்தின் புகழையும் காத்து இல்லறக் கடமைகளிலும் வருவாது நின்றார். இனிமையாகச் சென்றது இல்லறம். எவரும் எதிர்பாராத நிலையில் வேணி அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையில் மரணம் அவரைத் தழுவிக்கொண்டது. வாழ்க்கையின் முடிவு மரணம் என்பது நாம் அறிந்ததே. எனினும் அன்னாரது மறைவுக் குப்பின் துன்பதுயரில் மூழ்கி இருக்கும் அன்புக் கணவர், பாசம் நிறைந்த மகள், பண்புடைய பெற்றோர், உடன்பிறப்புக்கள், சிறிய தந்தையர்கள், மாமன்மார், மாமிமார், மைத்துனர், உற்றார் உறவினர், சுற்றத்தார் அனைவருக்கும் எம் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். அமரர் வேணி அவர்களின் ஆன்மா சாந்தியடைய இறையருளை பிரார்த்திக்கின்றோம்.

கலாபுஷணம், புலவர்

அரிய நாயகம்

நெடுந்தீவு

15.10.2015

It is with a heavy heart that I find myself writing this message in memory of Verny.

The family were good friends with my family.

Verny was a loving wife and mother. Nothing was too much for her. She gave shelter to everyone from both sides of the family and welcomed everyone with open arms.

I firmly believe that Verny was the pillar behind Mageswaran's success. She never said no to anything and never stopped Mages from progressing with expanding his business and trying out new business ventures. It is said that behind every successful man stands a woman and this was definitely true of Verny.

I was shocked to hear that she has passed away when Mages and Thulasi visited Sri Lanka last year.

Verny always received a warm welcome from my staff when she used to visit the office and she was genuinely a lovely lady who will be very much missed by her family and friends.

Dubsy Kanagaratnam and family

It is very sad that Verny is no longer with us but the fond memories we have of her will be with us forever.

It was in early 1985 when I first met Mageswaran and Verny. Thulasi, their daughter was just a baby. The young family had moved to London and through hard work and frugality, had gradually begun to establish a life for themselves in England. During this time, Tamils in Sri Lanka were facing extreme political turmoil with numerous Tamils fleeing to other countries as refugees. In London, two community organisations were helping these refugees at the time: Tamil Women's League and Tamil Refugee Action Group. Despite working various jobs at unsociable hours to support themselves and having a child to look after, Mageswaran and Verny worked tirelessly to support these groups by offering transport, undertaking secretarial work and organising meetings. Verny helped Tamil refugees complete immigration applications, diligently looking up their cases and helping to prepare their documentation. She was also involved in helping refugees find accommodation through Tamil Refugee Action Group. Although not formally recognised, both Mageswaran and Verny worked conscientiously in the background and their efforts were fundamental for the smooth and successful running of the support organisations. Hence their selfless labours provided assistance and security for many Tamils coming to England for a better life.

The extreme hardship of this time also extended to communicating with their families in Sri Lanka; it was very difficult at the time. Mageswaran and Verny always spoke lovingly about their family and talked to me about their desire to help family members at home in Sri Lanka. Many friends were also looking to them for help.

I am extremely pleased to see that thanks to Mageswaran and Verny's help and guidance, their family members are now happily settled in this country and helping each other.

Verny herself was a kind, positive and very assertive woman: being observant and always speaking with tact and intelligence. She greeted people with a smile and would go out of her way to help others if they needed assistance. I am very fortunate to have befriended Verny and her dedication, determination and generous nature will always be an inspiration to me.

P Manoharan

எந்த நிலையிலும் தன்நிலை மாறாது.

தர்ம சிந்தனையோடு வாழ்ந்து.

நண்பர் மகேஸ்வரனின் இல்லத்து மகாராணியாகவும் வாழ்ந்து.

மறைந்த சகோதரி வேணியை இறைவனடியில் அமைதியாக

உறங்குவதற்கு இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

மதி அண்ணா

தஞ்சாவூர்

Verny is someone who I will cherish in my heart and will be sorely missed.

Although there are many memories, something I will miss her for is her cooking and hospitality. If ever I wanted traditional food, Verny and Mages' place was the best option. She would have good food for us not only on special occasions such as New Year and Thai Pongal but also on random late nights. She was very tolerant and always had a smile but also witty comebacks. She always made time for friends and was there for a chat.

As a friend, it has been a great loss.

May God be with her.

S. Mahen

வேணி அக் கா

என் உறவு நூலகத்தில் இருந்த, தேடாமல் தென்பட்ட உயர்ந்த புத்தகங்களில் ஒன்று. பார்ப்பதற்கு பழுந்தமிழ் நூலாக பட்டதால் அதை எடுத்துப் படித்தால் புரியுமோ, புரியாதோ என்கின்ற பயம் எனக்குள். அருகில் இருந்த புத்தகங்கள் படிப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்கும் இலகுவாக இருந்ததால் சற்று துணிச்சலுடன் முதல் பக்கத்தை எட்டினேன்.

பதிப்பு - 1956

பதிப்பகம் - நெடுந்தீவு

பதிப்பாசிரியர் - நா. கணபதிப்பிள்ளை

துணையாசிரியர் - திருமதி க. சற்குணம்

காப்புரிமமும் உரையும் - திரு கு. மகேஸ்வரன்

அடுத்தது அந்தஅழகுத் தமிழ் நூலின் உள்ளடக்கம் அன்பு, அறிவு, ஆற்றல், பொறுமை, பெருமை அடக்கம், ஆளுமை தன்னலமின்மை ஊருக்குழைத்தல், தமிழுக்குழைத்தல் என நீண்டு கொண்ட பட்டியலது.

இரண்டாம் பக்கத்தை பிரமிக்க வைத்தது அந்த மகேஸ்வரனே எழுதிய துளசி எனத் தலைப்பிட்ட முகவுரை. முகவுரையே அந்தப் புத்தகத்தின் முழுமையான தொகுப்பாக பிரதிபலித்தது. நல்ல தமிழில் அந்த முகவுரை வீசிய வாசம் இப்போதும் மூக்கோடு நிற்கிறது.

உறவு நூலகங்களில் எல்லா புத்தகங்களுமே சிறந்தவையாக இருப்பதில்லை. சில புத்தகங்களை பார்க்கவே பிடிப்பதில்லை. சிலவற்றை பார்த்தாலும் படிக்கப் பிடிப்பதில்லை. சிலவற்றை பிடித்து படித்தாலும் புரிந்து கொள்வதில்லை, பார்க்க பிடிக்காத புத்தகங்களை படித்து அதில் கரைந்தவர்கள் பலர் சிலவற்றை படிக்க தொடங்கினால் முடிக்க மனம் வருவதில்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் அடுத்தவர் படித்ததை பகிர்ந்துகொள்வதில்தான் புரிந்து கொள்கின்றோம்.

நான் அறிந்த வேணி அக்கா என்கின்ற நன்னூல் இலக்கணமும் அப்படித்தான். இந்த அற்புதமான நூலின் உள்ளடக்கத்தில் குறிப்பிட்ட விடயங்களை புரிந்து கொள்வது மிகக் கடினம் அதற்காக எனக்கு அவ்வப்போது உரையாசிரியர் மகேஸ்வரன் அவர்களின் உதவி தேவைப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகியிருந்தது.

என் துரதிஸ்டம் அந்த அழகிய சமூக அறிவியல் நூலின்
உள்ளடக்கத்தையும், முகவுரையையும் தவிர அடுத்த
பக்கங்களை அறியாமல் போனதே. காலம் கடந்து தேடிக்கொண்ட
ஒரு உறவுப் புத்தகம் தொலைந்துபோன கனத்தோடு நானும்.

- நெடுந்தீவான்

கனடா

அண்ணியின் நிழல்

அன்பும் பாசமும் நிறைந்த பெருவிருட்சமாக, எங்கள் குடும்பத்தில் இணைந்த
எங்களின் முதல் அண்ணியின் மறைவு, தாங்கமுடியாத துயரம்.

ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் குணமும், எதிலும் செயலாற்றவல்ல திறனும்கொண்ட
அண்ணியின் இனிமையான சொற்களும், அன்பு நிறைந்த உள்ளமும்
எல்லோரையுமே கவர்ந்து ஈர்த்தது.

அண்ணியை அறிந்தவர்கள் எவருமே அவரின் இழப்பை உணர்வார்கள். மனித
நேயம் என்பதனை சமூகத்துக்கு காண்பித்து, சமூக சிந்தையுடன் பலசெயல்
திட்டங்களில் ஈடுபட்டவர், அண்ணி.

எல்லோரையுமே மனமார்ந்து உபசரிப்பார்.

அண்ணியின் இழப்பு, குடும்பத்துக்கு மாத்திரமன்றி, மண்ணுக்கும் மக்களுக்குமே
பேரிழப்பாகும்.

அண்ணனுக்கும் அன்பு மகள் துளசிக்கும்ஆறுதல் கிட்ட இறைவனைப்
பிரார்த்திப்பதுடன், அண்ணியின் ஆத்மா சாந்திபெறவும் எல்லாம்வல்ல
இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

அ. கோசலா

அபிராமியம்மைப்பதிகம்

கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதும் ஓர்
கபடு வாராத நட்பும்
கன்றாத வளமையும் குன்றா இளமையும்
கழுபிணி இலாத உடலும்
சலியாத மனமும் அன்பும் அகலாத மனைவியும்
தவறாத சந்தானமும்
தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்
தடைகள் வாராத கொடையும்
தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலும் ஒரு
துன்ப மில்லாத வாழ்வும்
துய்ய! நிற்பாதத்தில் அன்பும் உதவிப் பெரிய
தொண்டரொடு கூட்டுக்கண்டாய்
அலையாழி அறிதுயிலும் மாயனது தங்கையே
ஆதி கடவுரின் வாழ்வே!
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சகபாணி
அருள்வாமி அபிராமியே.

வள்ளலார் வாக்கு

ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார்
உறவு கலவாமை வேண்டும்
பெருமை பெறு நினது புகழ் பேச வேண்டும்
பொய்மை பேசாதிருக்க வேண்டும்
பெருநெறி பிடிதொழுக வேண்டும்
மதமான பேய் பிடியாதிருக்க வேண்டும்
மருவு பெண்ணாசையை மறக்க வேண்டும்
உனை மறவாதிருக்க வேண்டும்
மதி வேண்டும் நின் கருணை நிதி வேண்டும்
நோயற்ற வாழ்வு நான் வாழ வேண்டும்
தருமமிகு சென்னாயிற் கந்த கோட்டத்துள்வளர்
தலமோங்க கந்தவேள்
தண்முகத்துய்யமணி, எண்முகச்சைவமணி
ஷண்முகத் தெய்வமணியே !

நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகர்க்கு.

எம்மை எல்லாம் ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்திவிட்டு மீளாத்துயில்
கொண்ட எமது குடும்ப விருட்சத்தின் ஆணிவேராகிய திருமதி
வேணி மகேஸ்வரன் அவர்களின் மறைவைக் கேள்வியுற்று
நேரில் வந்து ஆறுதலளித்த உற்றார் உறவினர், நண்பர்கள்,
சுற்றத்தார், அனைவருக்கும் உள்ளூர், வெளியூரிலிருந்து
தொலை தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் ஆறுதல் தெரிவித்தவர்
களுக்கும் அந்தியேட்டி, வீட்டுக்கிருத்திய கிரியைகள், ஆண்டுத்
திவசம் அனைத்திலும் கலந்துகொண்டு அமரரின் ஆத்மா
சாந்தியடைய பிரார்த்தித்தவர்களுக்கும் வேறும் பல
வகைகளில் இறுதி வரை உதவிகள் புரிந்தவர்கள்,
புரிகின்றவர்கள், இம்மலரினை உரிய காலத்தில் வேண்டிய
கட்டுரைகள் கவிதைகள் நல்கி உதவியவர்களுக்கும், சிறப்புற
அச்சிட்ட JR பிரிண்ட் அச்சகத்தாருக்கும் எமது குடும்பத்தின்
சார்பாக மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்
கொள்கின்றோம்.

அன்புடன்,

குடும்பத்தினர்

